

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΗΒΗΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκυκλιόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἑξάμηνη 35 καὶ τρίμηνη 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἑξάμηνη 2
καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 40ὸς

Ἀθήναι, 18 Νοεμβρίου 1933

Ἔτος 55ον. — Ἀριθ. 51

ΚΑΛΟΘΥΜΗΤΑ ΚΑΙ ΚΑΚΟΘΥΜΗΤΑ

ΜΕ ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ

Ἐν' ἀπριλιᾶτικο πρωτῷ — πᾶνε
χρόνια — ἀφοῦ πέρασα μιὰ φορὰ τὰ
μαθήματά μου ποὺ εἶχα μελετήσει
καὶ μάθει ἀπὸ βραδύς, καὶ εἶδα πῶς
τὰ ἥξερα νεράκι, πῆρα τὰ βιβλία μου
στὸ χέρι νὰ πάω πρὶν νωρίς ἀπὸ ἄλ-
λοτε στὸ σχολεῖο μου, γεμάτος ἀπὸ
τὴ χαρὰ ποὺ μόνο ἓνας μαθητὴς τῇ
νοιῶθει ὅταν ξέρῃ ἀλάθευτα τὸ μά-
θημα καὶ περιμένει ἕναν καλὸ βαθμὸ.

Μόλις βγήκα ἀπὸ τὴν αὐλὴν μας
καὶ πάτησα στὸ πεζοδρόμιο, κατάλα-
βα μιὰ ἀσυνείθιστη ζωντάρια σ' ὅλο
μου τὸ κορμὶ καὶ ἀρχισα νὰ περπα-
τῶ πηδηχτά.

Μοῦ φάνηκε πῶς ὁ δρόμος καὶ
τὰ σπίτια εἶχαν ξανακαινοουργώσει
μέσα στὸ χρυσαφένιο φῶς ποὺ σκόρ-
πιζε ὁ ἥλιος — καὶ τί χαρωπὸ, τί γα-
λήνιο! — λὲς καὶ ἦταν τὸ «ἰλαρὸν
φῶς» ποὺ ἀκοῦμε νὰ ψάλλουν τόσο
κατανυκτικὰ στὴν ἐκκλησίᾳ μας.

Ἦταν μιὰ ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς ἀνοι-
ξιᾶτικες ἡμέρες τὶς γεμάτες ἀπὸ
«χαρὰ Θεοῦ», ὅπως λένε, κι' ἀπὸ
τὴν καλοσύνη τοῦρανοῦ, ποὺ καθρε-
φτίζεται στὴ γῆ καὶ ξανανοιώνει τὴ
φύση ποὺ εἶχε ναρκωθεῖ ἀπὸ τὸν χει-
μῶνα. Σὲ λίγο ἔφτασα στὸ περιφραγ-
μένο ἀπὸ συρματόπλεγμα περιβολά-
κι, ποὺ ἦταν ἀνάμεσα Ἀγίου Κων-
σταντίνου καὶ Δημοτικῷ Θεάτρῳ,
καὶ εἶχε τότε δύο ἢ τρεῖς τε-
ράστιες χουρμαδιές, δεινράκια. θά-
μνους καὶ πολλὰ λουλούδια ποὺ ἐ-
μύρωναν τὸν ἀέρα μὲ τὴν βαλσαμι-
κὴ εὐωδιά τους.

Ρουφώντας τὴν ἀχόρταγα, σήκω-
σα τὸ κεφάλι μου ψηλὰ καί, καθὼς
ἦταν τὸ μέρος ἀνοιχτό, ἀντίκρισα
ἕναν καταγάλανο οὐρανὸ, χωρὶς νὰ
ἔχῃ πουθενὰ οὐτ' ἓνα παραμικρὸ
συννεφάκι, ποὺ ἂν ἦταν, θὰ ἔμοιαζε
μὲ παρτάταιρο μπάλωμα ἄτεχνα βαλ-
μένο σὲ καινούργιο φόρεμα.

Ἀφοῦ στάθηκα λίγο ἐκεῖ, κοίτα-
ξα κατὰ τὸ Γυμνάσιό μας. Ἐνὰ καὶ
μόνο τότε σὲ ὅλον τὸν Πειραιᾶ, ποὺ
τώρα τὸ κτίριό του χρησιμεύει γιὰ
Πρωτοδικεῖο καὶ εἶδα γύρω στ' ἄ-

ραιὰ δέντρα τῆς πλατείας Κοραῆ,
πολλοὺς μαθητὲς, ποὺ ἄλλοι ἀπ' αὐ-
τοὺς ἔπαιζαν, ἄλλοι μελετοῦσαν περ-
πατώντας σιγὰ καὶ ἄλλοι, μαζεμένοι
δῶ κι' ἐκεῖ, συζητοῦσαν.

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Νομίζετε πὺς αὐτὰ τὰ παιδιά εἶναι μασκαράδες; Ὁχι, εἶναι χωρια-
τόπουλα τῆς Οὐγγαρίας μὲ τὴν ἐθνικὴν τους ἐνδυμασίαν καί, καθὼς βλέ-
πετε, ἐπιπόλητα.

Κοιτάζοντας αυτούς εμπάνισα ύπως συνηθίζαμε να λέμε, τον φίλο μου Βασίλη, που πήγαινε στην 4η τάξη, στον κορμό μιας αγριοχαρουπιώς που ήταν στην άκρη της ανατολικής πλευράς της πλατείας, να κρατή με το αριστερό του χέρι βιβλίο και να διαβάσει, και με το δεξί του τσιγάρο, ενώ ένα συννεφάκι ασπρογάλαζο καπνού έβγαине από τα ρουθούνια του και από το τσιγάρο του κι' ανέβαινε σιγά-σιγά προς τ' άπάνω.

Τόν ζύγωσα, τόν καλημέρισα και τόν μάλωσα που κάπνιζε εκεί, όπου σίγουρα δε θα ξέφευγε από τα μάτια του γυμνασιάρχη μας, του Δραγάτη που έδλεπαν παντού και τα πάντα.

Αμα του είπα αυτά, είδα πως ξύνισε τα μούτρα του, γι' αυτό κι' έγω άλλαξα την όμιλία και τόν ρώτησα τί διάβαζε.

— «Αίαντα» μου άπάντησε, και φροντίζω και τόν μαθαίνω απέξω, αφού ο Γυμνασιάρχης μάς είπε πως θα τόν παραστήσουμε στο θέατρο, κι' έγω θα υποκριθώ αυτόν τόν ήρωα, όχι τόσο γιατί τα καταφέρνω σάν ήθοποιός, αλλά γιατί έχω ένα προσόν που δεν τ' έχουν οι άλλοι συμμαθηταί μου: είμαι ο πιο ψηλός στην τάξη μου!

Εκεί που μου έλεγε αυτά, έφτασε λαχανιασμένος ο έπιστάτης μας και με πολλές χειρονομίες και γρήγορα λόγια φώναξε του Βασίλη.

— Κόπιασε τώρα στο γυμνασιάρχη που σε θέλει, αφού ήρθες έδω στην πλατεία να φομάρης την τσιγάρα σου. Έσο την έπαθες, συνέχισε, σάν εκείνον που είχε κερένια μύτη και πήγε και στάθηκε στη μπούκα του φούρνου και του έλωσε: για τουτό από τότε λένε σ' όσους είναι άσκαφτοι και την παθαίνουν όπως συ τώρα, «Βρέ, που πιάς στο φούρνο με την κερένια μύτη!»

Ο Βασίλης στενοχωρέθηκε με τα λόγια του έπιστάτη και ξεκίνησε με σκυμμένο το κεφάλι για το γραφείο του γυμνασιάρχη.

Εγώ έμεινα συλλογισμένος, γιατί ήξερα πως ο γυμνασιάρχης μάς δεν χάριζε κάστανια, και θα τιμωρούσε άστυχερά το φίλο μου, όπως λίγο διάστημα πριν είχε τιμωρήσει ένα συμμαθητή μου που τόν έπιασε σκαστό με τσιγάρο, τη στιγμή που πιωπλατισμένος κατά το δρόμο, έστεκε μπροστά στον ταβλά του στραγαλατζή.

Τόν πλησίασε και του φώναξε άπότομα:

— Τή φωτιά σου παρακαλώ, κύριος!

Κι' όταν ο συμμαθητής μου ξαφνιασμένος από τη γνώριμη φωνή έ-

μεινε σάν άπολιθωμένος, άκουσε και τη συνέχεια.

— Αύριο το πρωί θα έρθης με τόν κηδεμόνα σου στο σχολείο.

Και μαζί μ' ένα τσουχτερό μάλλωμα, ή τιμωρία που πήρε εκεί, ήταν νάντιγράφη πενήντα σελίδες από το συντακτικό, που θα της πήγαινε ύστερα από μια βδομάδα όταν θα τελείωνε και ή ποινή της άποβολής του.

Ακόμη θυμήθηκα πως ο Γυμνασιάρχης μάς είχε μεγάλη αντιπάθεια στο κάπνισμα και δεν άφινε εύκαιρία που να μη καυτηριάζει τα κακά άποτελέσματά του στον όργανισμό του άνθρώπου και στο τέλος κάθε τέτοιας όμιλίας πρόσθετε στερεότυπα:

«Είναι περίεργο, να θέλουν οι άνθρωποι να κανουν το στόμα τους και τη μύτη τους καμινάδες».

Εγώ, από τη στιγμή που φώναξε ο έπιστάτης τόν Βασίλη, έχασα την καλή μου διάθεση και τόν περίμενα άνυπόμονα να ξαναγύριζε να μου πη σχετικά με το πάθημά του.

Για τουτό άπόφυγα να σμίξω με συμμαθητές, κι' έκανα μόνος μου μερικούς γύρους στην πλατεία κάτω από τα δέντρα της. Κι' αυτά ήταν τότε άγριοπιπεριές, άγριοχαρουπιές, πευκάκια και δυο-τρεις έληές κκακτουχισμένες.

Αμα το κουδούνι κτύπησε είσοδο πήγα αναγκαστικά στην τάξη μου, που ήταν ή Γ' Γυμνασίου, και άβησα στο θρανίο μου στενοχωρημένος που δεν είχα ξαναδεί το φίλο μου. Έτσι την περιέργειά μου να μάθω από τόν Βασίλη τί του είπε ο Γυμνασιάρχης, θα έπερίμενα να την ικανοποιήσω στο πρώτο διάλειμμα που θα κάναμε στις δέκα και θα τόν αντίμαυνα.

Όταν όμως έγινε κι' αυτό κι' ο φίλος μου δεν έφάνη ούτε στην πλατεία, ούτε στην αυλή του Γυμνασίου, τότε έφραντάσθηκα πως ή άπό ντροπή του, ή άπό τιμωρία, θα είχε μείνει περιορισμό μέσα στην τάξη του.

Στις έντεκα που σχολάσαμε κείνη την ήμέρα, καθώς προχωρούσα για το σπίτι μου και προσπέρασα τόν Άγιο Κωνσταντίνο, είδα το Βασίλη μπροστά από μένα, καμμιά είκοσαριά βήματα, να βαδίζει άργά και σκυμμένος.

Έτρεξα, τόν έφτασα και τόν ρώτησα πως τα πέρασε με τόν Γυμνασιάρχη.

Εκείνος μου άπάντησε μ' ένα λυπημένο χαμόγελο:

— Μ' έλουσε πατόκορφα κι' άκου πως, αφού ένδιαφέρθηκες και με ρωτάς.

— Μόλις μπήκα στο γραφείο του

και τόν χαιρέτησα δειλά, με δέχθηκε μ' εκείνο το στρατιωτικό ύφος που έχει: Κάρφωσε για λίγες στιγμές άπάνω μου τα μάτια του που τρυπούν σάν σφαίρες, και με την μεταλλική του φωνή που άκόμη κουδουνίζει στ' αυτιά μου λες και βγήκε από ρούσικη καμπάνα, μου είπε:

— «Κατάστρεψες τόσα χρόνια την ζωή σου μ' αυτό το δραστηκό δηλητήριο που βάζεις στο στόμα σου. Τώρα που σου έγινε πάθος και μεγάλωσες τόσο καταλαβαίνω πως είναι δύσκολο να το κόψης γιατί έχεις άδύνατο χαρακτήρα και δεν μπορείς να έπιβληθής στον έαυτό σου. Ένας άλλος θα το κατάφερνε».

«Μήν καπνίζεις όμως στην πλατεία και στην αυλή του σχολείου και παρασύρονται και μικρότεροι μαθηταί σε τέτοιον τρομερό έλάττωμα. Είσαι άντρας πιά, αφού είσαι είκοσι χρονών και νοιώθεις καλά την άξιώσή μου αυτή, μάθε άκόμη πως από το δηλητήριο του καπνού θα ζημιωθείς πολύ στο πνεύμα, και στο σώμα θ' άποκτήσης και τέτοια εύπάθεια που θα σε κάνη νάρρυσταίνης συχνά: γι' αυτό και θα ζήσης λίγα χρόνια. Έγώ, μου πρόσθεσε, που δεν κάπνισα ποτέ στη ζωή μου, θα περάσω υγιής και γερός τα όγδόντα χρόνια με την έλπίδα να φθάσω και έκατό».

Και μου σύστησε πάλι να μην ξανακαπνίσω γύρω από το Γυμνάσιο ή μπροστά στους μικρότερους συμμαθητές μου.

Σάν άκουσα όλ' αυτά από το Βασίλη, τόν ρώτησα πως άπόκτησε αυτό το έλάττωμα, και μου είπε:

— Όταν τελείωσα τη δεύτερη τάξη του Γυμνασίου, άρρώστησα βαρεια κι' έμεινα κοντά δυο μήνες στο κρεβάτι.

Αμα καλύτερεψα, είπε ο γιατρός στους γονείς μου πως είχα ανάγκη από έσοχή, κι' ο πατέρας μου μ' έστειλε στην πατρίδα του που είναι σε όρεινό μέρος, στην οικογένεια του άδελφού του, όπου έμεινα ένα χρόνο όλόκληρο

Έπειτα όμως κι' άπ' αυτό το διάστημα, και πάλι είχα μείνει τόσο άδύνατος, που ο θεός μου έφοβήθηκε να με στείλει πίσω στον Πειραιά όταν άνοιξαν τα σχολεία κι' έγραψε του πατέρα μου να μείνω κοντά του κι' άλλον ένα χρόνο, κι' ενώ σ' αυτόν θα τελείωνα το Γυμνάσιο, σάν έγύρισα στον Πειραιά έγράφτηκε στην Γ' τάξη του.

Τόν δεύτερο χρόνο που έμεινα και δυνάμωσα κάπως, άρχισα να πηγαίνω με τα ξαδέφια μου στα κτή-

ΟΙ ΜΟΛΥΒΕΝΙΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

[ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

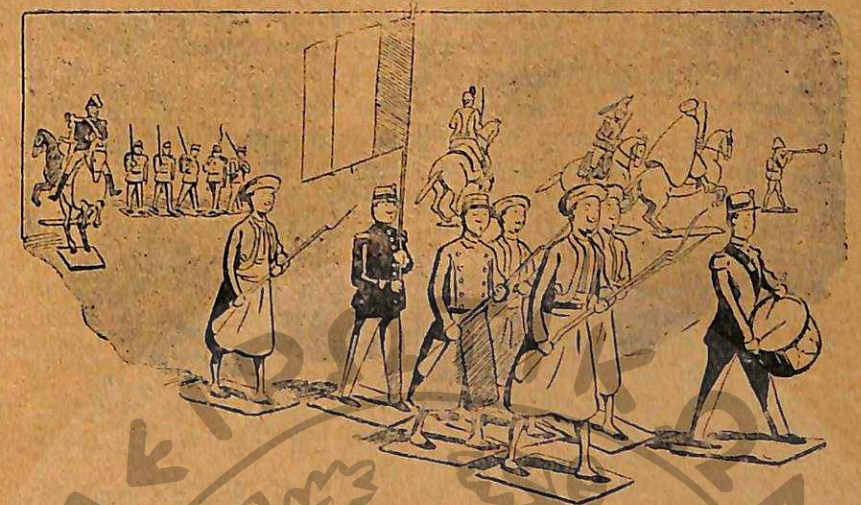
Γ'.

Οί μολυβένιοι στρατιώτες ξύπνησαν.

«— Γιατί τόσο νωρίς;» ρωτούσαν ο ένας τόν άλλον. Άλλά κανένας δεν ήξερε να πη. Σε λίγο το ταμπούρλο χτύπησε συναγεριμό. Και τότε κατάλαβαν πως κάπου επρόκειτο να πάνε. Ποϋ; Ο στρατιώτης δεν ποέπει να ρωτά. Πρόπει μόνο να υπακούη στο πρόσταγμα, είτε με ταμπούρλο του το δίνουν, είτε με σάλπιγγα, είτε με το στόμα.

Κι' άρχισαν να βγαίνουν άπ' τα κουτιά τους και να κατεβαίνουν άπ' την έταξέρα τους στο πάτωμα με πηδήματα. Έπειδή ήταν ψηλά, πολλοί έπεφταν κάτω μπουρμυτα, άνίσκελα ή με το πλάι. Άμέσως όμως σηκώνονταν και στέκονταν στη γραμμή. Πρώτοι κατέβηκαν οι Έλληνες πεζοί, έπειτα οι Γάλλοι θωρακοφόροι, έπειτα οι Γερμανοί ουσσάροι, έπειτα οι Άγγλοι καβαλλαράοι και καθεξής. Πεζικό, ίππικό, μηχανικό, στο τέλος και το πυροβολικό με τα κανόνια του και με τ' άμαξάνια του γεμάτα πυρομαχικά—δηλαδή ξερά μπιζέλια. Όλο το στράτευμα τελοςπάντων μαζεϋθήκε κι' ήταν έτοιμο να ξεκινήση.

Ο μικρός ταμπουρλιόσης στάθηκε μπροστά, κοντά στο στρατηγό, και με το ένα του ταμπουρλόξυλο έδειξε το μεγάλο τζάνι της τραπεζαρίας όπου έκαιγε ακόμα ένα πελώριο κούτσουρο,

— Νά, ή φωτιά, στρατηγέ μου! είπε θριαμβευτικά.

Κι' ο στρατηγός πρόσταξε:

— Έμπρός! προς το τζάνι!

Το στράτευμα ξεκίνησε με βήμα σταθερό και ζωηρό. Άλλ' άμα οι μικροί μολυβένιοι στρατιώτες αισθάνθηκαν τη ζέση του αναμμένου τζανιού, κογγοστάθηκαν.

— Άο! είπαν πρώτοι οι Άγγλοι. Κάνει πάρα πολλή ζέση. Έμεις δεν πάμε πιο πέρα.

— Ο Τσάρος δεν μάς πρόσταξε να ψηθούμε, είπαν ύστερα κι' οι Ρώσοι (που έλειπαν χρόνια άπ' την πατρίδα τους κι' ένόμιζαν πως διήρχε ακόμα Τσάρος). Δεν είμαστε συνηθισμένοι σε τέτοια θερμοκρασία. Άλτ! θα σταθούμε δώ!

Άλήθεια, όσο πλησίαζαν το τζάνι, τόσο ή ζέση γινόταν άνυπόφορη. Σε λίγο στάθηκαν κι' αυτοί ακόμα οι Άφρικανοί, αν και συνηθισμένοι στις φοβερές ζέστες που κάνει στην πατρίδα τους. Μόνο οι Έλληνες δεν ήθελαν ακόμα να σταθούν. Αυτοί πάνε πάντα μπροστά, είτε κούο κάνει είτε ζέση...

Μά ο στρατηγός είδε πως αυτό ήταν επικίνδυνο για μολυβένιους στρατιώτες και πρόσταξε να σταθούν όλοι. Τότε μόνο στάθηκαν κι' οι Έλληνες. Κι' όλο το στράτευμα παρατάχτηκε σε άρκετη άπόσταση άπο τη φωτιά, που το έκανε τόσο να υποφέρει.

Τώρα ο μόνος στρατιώτης που προχωρούσε ακόμα προς το τζάνι, ήταν

ΜΕΣ ΣΤΟ ΚΡΟΥ, ΕΞΩ ΑΠ' ΤΟ ΣΠΙΤΙ
ΞΕΝΟ ΠΕΤΑΞΕ ΣΠΟΥΡΓΙΤΣ

Φύλλο, σπόρος πουθενά,
— πως κρύώνει και πεινά!

Το παράθυρο θ' άνοίξω
Δυο σπειράκια να του ρίξω.

— Έλα μέσα έδω, πουλί,
ζεστασιά θα βρείς πολλή.»

Δεν άκούει, μόνο τσιμπάει
δυο σπειράκια και πετάει.

— Ταξιδιάρικο πουλί,
πέταξε, ώρα σου καλή!

Μ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

δ' τρολλός μικρός ταμπουλιέρης, πού δὲν ἔπαυε νὰ χτυπᾷ το ταμπούρλο του μὲ μανία καὶ νὰ φωνάζῃ :

— Έμπρός! Έμπρός! μόνο σὲ φωτιά φαίνονται οἱ ἀληθινοὶ στρατιῶτες! . .

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟ ΤΟ «ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ»

7. ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Ἡ Νίτσα ἀγαπάει πολὺ τὰ λουλούδια. Μὰ κι' ἡ φιληνάδα τῆς ἢ Σοφία λέει πὼς τὰ λατρεύει. Ὑπάρχει ὅμως μεγάλη διαφορά ἀνάμεσα στὴν ἀγάπη τῆς μανῆς καὶ στὴ λατρεία τῆς ἄλλης.

Ἡ Σοφία θέλει τὰ λουλούδια ἑτοιμα.

Ἡ Νίτσα προτιμᾷ νὰ τὰ φτιάχνῃ ἡ ἑαυτή.

Ἡ Σοφία κόβει ὅπου βρεῖ ἢ ἀγοράζει ἀπὸ ἀνθοπωλές. Στοιλίζεται μ' αὐτά, τὰ βάζει σὲ βάζα ἢ σὲ πιάτα, τὰ κάνει μπουκέτα ἢ γιρλάντες. Τὰ ξεφυλλίζει, τὰ παίζει, τὰ σπαράζει, τὰ μασᾷ. Δὲ φροντίζει καθόλου νὰ τὰ διατηρήσῃ. Ποτὲ δὲν τοὺς ἀλλάζει τὸ νερό· ποτὲ δὲν τὰ βάζει στὸν ἴσκιο· ποτὲ δὲ θυμᾶται νὰ φῇ ἄνοιχτὸ τὸ παρὰθυρο γιὰ νὰ παίρνουν ἀέρα τὴ νύχτα. Τὸ πρῶτ' τὰ βρίσκει ὅλα μαρμαμένα. Καὶ τὰ μπουμπούκια ἀκόμα πού ἦταν ἑτοιμα ν' ἀνοίξουν. Κι' ἀσπλαχνικὰ, περιφρονητικὰ, τὰ ρίχνει στὰ σκουπίδια.

Καὶ κάτι ἀκόμα χειρότερο: Ἡ Σοφία φαίνεται ἀδιάφορη, ἀναισθητὴ, καὶ στὴν ὁμορφίαν καὶ στὴν μυρωδιά τῶν λουλουδιῶν. Ποτὲ δὲν τὴν ἀκουσε κανένας νὰ πῇ: «Τί ὁμορφὴ πού εἶναι αὐτὴ ἡ καμέλια! τί ὠραία πού μυρίζει αὐτὸ τὸ τριαντάφυλλο!» Τὰ λουλούδια τὰ θέλει γιὰ στολίδι καὶ γιὰ παιχνίδι. Τὴ μεγαλύτερη ἀξία ἔχει γι' αὐτὴν ἓνα λουλούδι ὅταν ταυρίζεται μὲ τὸ φῶς τῆς, μὲ τὰ μαλλιά τῆς, μὲ τὸ χρῶμα τῆς. Τὰ κόβει, τὰ μασεύει, τὰ χορτάζει γιὰ ἐπίδειξη, γιὰ γοῦστο. Αὐτὴ εἶναι ἡ «λατρεία» τῆς Σοφίας.

Ἡ Νίτσα ὅμως, πού τὰγαπάει ἀληθινὰ, τὰ φροντίζει κιόλα, τὰ περιποιεῖται, τὰ καλλιεργεῖ. Γι' αὐτὸ εἴπαμε πὼς τὰ φτιάχνει ἡ ἑαυτή.

Κι' ἀλήθεια, δὲν εἶναι σὰ νὰ φτιάχνῃς ἓν ἓνα λουλούδι, ὅταν τὸ σπέρνῃς στὸ χῶμα, καὶ τὸ βλέπεις νὰ φυτρώνῃ, καὶ τὸ παρακαλοῦναι νὰ μεγαλώσῃ, καὶ τὸ ποτίζεις, καὶ τὸ προσέχεις, καὶ τὸ προσφύλαξες, κι' ὅσοτερον ἔχεις τὴν εὐχαρίστηση ν' ἀνοίγῃ καὶ νὰ μοσχοβολᾷ; Λές; «Νά, τὸ λουλούδι μου!» Τὸ θεωρεῖς δικό σου. Κι' εἶναι βέβαια πολὺ περισσότερο, παρὰ ἂν τὸ ἔκοβες ἀπὸ ἓνα περιβόλι, ἂν τὸ ἀγόραζες ἀπὸ ἓνα ἄν

θοπώλῃ ἢ ἀν' σοὺ τὸ χαρίζανε... ἑτοιμο.

Στὸ σπῆτι τῆς Νίτσας ὑπάρχει ἓνα μικρὸ περιβόλι. Ὑπάρχουν ἀκόμα καὶ πολλὲς γάστρες, ἄλλες στὸ ἴδιο τὸ περιβόλι, ἄλλες στὴν αὐλὴ κι' ἄλλες στὸ μπαλκόνι. Παντοῦ βλέπεις λουλούδια. Πρῶτα τὰ καλλιεργεῖ ἡ μητέρα τῆς Νίτσας. Ὑστερὰ ὅμως ἀφῆσε αὐτὴ τὴ φροντίδα στὴν κόρη τῆς, γιατί' εἶδε τὴν ἀγάπῃ τῆς στὰ λουλούδια καὶ τὴν ἐκानότητά πού εἶχε ἀποκτήσῃ ἀπὸ μικρή, βοηθώντας τὴν μητέρα τῆς, νὰ τὰ καλλιεργῇ.

Μεγαλώνοντας, ἡ Νίτσα γινόταν μιά πολὺ καλὴ ἀνθοκόμη. Ἦξερε πότε σπέρνουν, πότε φυτεύουν, πότε μεταφυτεύουν, πότε κλαδεύουν, πότε ποτίζουν τὸ κάθε λουλούδι. Ἦξερε τὰ ὀνόματά τους καὶ τὰ ἰδιώματα. Καὶ περιποιόταν τὰ λουλούδια τῆς μὲ ἀγάπῃ, μὲ στοργή, μὲ ἀφυσίωση μεγάλη. Ἦταν ἡ χαρὰ τῆς κι' ἡ διασκέδασή τῆς. Ὅσες ὥρες τῆς ἀφῆσαν ἐλεύθερες οἱ ἄλλες τῆς ἀσχολίες—μαθήματα, ἐργόχειρο, νοικοκυριό—τὲς ἀφιέρωνε στὰ λουλούδια τῆς. Ἀντὶ νὰ παίξῃ σὰν ἄλλα κορίτσια τῆς ἡλικίας τῆς, καταγινόταν μὲ τὲς τριανταφυλλίες τῆς, τὲς γαρουφαλίες τῆς, τοὺς μενεξέδες τῆς, τοὺς πανσέδες τῆς, τὰ χρυσάνθεμά τῆς.

Ἀπ' ὅλα εἶχε στὸ περιβόλι καὶ στὲς γάστρες, Κι' ὁλοένα ἡ συλλογὴ μεγάλωνε, γιατί' ὁλοένα ἡ Νίτσα κουβαλοῦσε. Ἀγόραζε σπόρους, ἀγόραζε καὶ γάστρες μὲ λουλούδια φυτεμένα γιὰ νὰ τὰ καλλιεργῇ καὶ νὰ τὰ πολυστέψῃ τῆς ἑδιναν κι' ἀπὸ ἄλλα σπῆτια συγγενικά ἢ φιλικὰ ἔφερνε κι' ἀγριολούλουδα μὲ τὲς ρίζες τους, γιὰ νὰ τὰ φυτέψῃ, ἀπ' τὲς ἐκδρομὲς τῆς στὴν ἐξοχὴ—κυκλαμίες, ἀνεμώνες, κρινάκια.

Χαλοῦσε τὸν κόσμον ὅταν τῆς πείραζαν τὰ λουλούδια τῆς, κι' ἔκλαιγε ὅταν ἔδρισκε κανένα κομμένο, σπασμένο, ἢ φαγωμένο ἀπὸ ζωντανό. Οἱ ἐχθροὶ τῶν λουλουδιῶν ἦταν κι' ἐχθροὶ τῆς. Δὲν ἄφινε νὰ πλησιάσῃ οὔτε γάτα, οὔτε σκύλος, οὔτε κόβτα. Τὰ καθάριζε ἀπὸ τὰ σκουπίδια, τὲς κάμπιες, τὲς μελίγρες. Τὰ ἔδενε σὲ καλάμια γιὰ νὰ μὴν τὰ σπάξῃ ὁ ἀέρας· τὰ προσφύλαγε μὲ καλαμάκια πού τὰ φύτευε κοντὰ

κοντὰ ὁλόγυρα· καὶ καμμιά φορὰ, ὅταν ἦταν πολὺ μικρά, τὰ σκέπαζε μὲ ποτῆρια.

Περισσότερο ἀκόμα τὰ προσφύλαγε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Αὐτοί, ἀπρόσεχτοι, ἀψήφιστοι, τῆς τὰ πατοῦσαν στὸ περιβόλι· ἄλλοι, πού εἶχαν γιὰ τὰ λουλούδια τὴ «λατρεία» τῆς Σοφίας, ἤθελαν νὰ τὰ κόψουν. Πού νὰ κόψῃ λουλούδι ἡ Νίτσα! Ἐπρεπε νὰ παρουσιάστῃ μιά μεγάλη ἀνάγκη, νὰ μὴν μπορῇ νὰ κάμῃ ἄλλοιως, γιὰ ν' ἀποφασίσῃ—καὶ μὲ πόση τῆς λύπη!—νὰ χωρίσῃ ἓνα τριαντάφυλλο ἢ ἓνα γαρύφαλο ἀπὸ τὴ μάνα τῆς.

Ἡ μητέρα τῆς καμμιά φορὰ τὴ μάλωνε:

— Δὲ ντρέπεσαι; . . Πὼς κάνεις ἔτσι; . . Ἡ εὐγένεια ἀπαιτεῖ νὰ προσφέρουμε καὶ λίγα λουλούδια σὲ μιά φίλη μας πού ἔρχεται στὸ σπῆτι μας καὶ τὰ βλέπει. Δόξ' σοι, ὁ Θεός, ἔχουμε πολλὰ.

Κι' ἡ Νίτσα ἀπαντοῦσε: — Τὰ λυπᾶμαι. . . Ἀμὰ κοπῇ τὸ λουλούδι μαραινεται ἀμέσως. Γιατί νὰ μὴ μείνῃ στὴ μάνα τῆς, νὰ ζήσῃ ὅλη τὴ ζωὴ τῆς; Κι' ὅταν εἶναι πιὰ γιὰ νὰ μαραινῇ, ἂς μαραινῇ. Μοῦ φαίνεται πὼς τὰ λουλούδια εἶναι μόνο ὠραία ἀπάνω στὸ φυτὸ.

Ἡ Νίτσα, πού ἔδλεπε τὰ λουλούδια τῆς νὰ φυτρώνουν, νὰ μεγαλώνουν, ν' ἀνοίξουν καὶ νὰ μαραίνωνται, τὰ θεωροῦσε σὰ ζωντανά. Καὶ τῆς φαίνόταν πὼς ὅταν τὰκοβε κανένας καὶ τὰ χῶριζε ἔτσι ἀπὸ τὴ μάνα τους, ιονοῦσαν καὶ λυπόταν.

Σ' αὐτὸ δὲν εἶχε ἄδικο. Ἀλλή φορὰ, πίστευαν πὼς τὰ φυτὰ δὲν ἔχουν καμμιά αἰσθησὴ. Οἱ σοφοὶ ὅμως πού παρατηροῦν κι' ἐξετάζουν ὅλα τὰ πράγματα στὴ φύση, βρῆκαν τελευταῖα πὼς αἰσθάνονται καὶ τὰ φυτὰ ὅπως σχεδὸν καὶ τὰ ζῶα. Πο- νοῦν ὅταν τὰ κόβουν, τὰ σκίζουν ἢ τὰ ξεριζώνουν. Κι' ἓνα πρᾶμα πού πονεῖ, δὲν θὰ αἰσθάνεται καὶ χαρά. δὲν θὰ αἰσθάνεται καὶ λύπη;

«ὦ, γι' αὐτὸ ἡ Νίτσα ἦταν τόσο βέβαιη! Ὅταν ἡ ἡμέρα ἦταν καλὴ, ὅταν εἶχε ἥλιο, ὅταν τὸ ἀεράκι φυσοῦσε ἑλαφρὸ καὶ δροσερό, κι' ἔδλεπε τὰ λουλούδια τῆς σηκωμένα, φρέσκα, ζωηρά, τῆς φαίνονταν ἀληθινὰ χαρούμενα. Ὅταν πάλι ἦταν κακοκαιρία, συννεφιά, κι' ἡ βροχὴ κι' ὁ ἀνεμὸς ἔδερναν στὸ περιβόλι τὰ καϊμένα τὰ λουλούδια, τῆς Νίτσας τῆς φαίνονταν ἀληθινὰ λυπημένα. . . Ὅσα ἦσαν σὲ γάστρες, τὰ ἔμπαζε μέσα, τὰ προσφύλαγε, τὰ γλύτωνε! Ὅσα ὅμως ἦταν φυτεμένα χάμω, ἡ-

ταν ἀναγκασμένη νὰ τὰφῇ στὴν τύχη τους. Καὶ μὲ πόση λύπη, πολ- λὲς φορές, πού κατέβαινε στὸ περι- βόλι ὕστερ' ἀπὸ μιά θύελλα, ἔδρισκε πολλὰ σπασμένα, μαδημένα, ἐλει- νά.

Ἀκούς ἐκεῖ πού δὲν ἦταν ζωντανὰ τὰ λουλούδια! Πλάσματα κι' αὐτὰ τοῦ Θεοῦ ὅπως ὅλα. Κι' ἀπὸ τὰ πιδ ὠραία μάλιστα πού ἔκαμε ὁ Θεός στὸν κόσμον. Τί χαριτωμένα τὰ σχήματά τους! Τί γλυκεῖες οἱ μυρουδιές τους! Καὶ πόση ποικιλία! Κάθε λουλούδι εἶχε τὸ δικό του σχῆμα, τὸ δικό του χρῶμα, τὴ δική του μυρουδιά. Κι' ἦταν ἀμέτρητα τὰ εἶδη τῶν λουλουδιῶν. Ἀκόμη κι' ἐκεῖνα πού ἦταν ἀπὸ τὸ ἴδιο εἶδος, ἀπὸ τὴν ἴδια οἰκογένεια, πόσες διαφορὲς παρουσίαζαν μεταξύ τους!

Νά, τὰ τριαντάφυλλα. Ἦταν κόκκινα ἀνοιχτά, ἦταν κόκκινα σκοῦρα, ἦταν βυσσινιά, ἦταν κίτρινα, ἦταν ἄσπρα. Κι' ἄλλα μεγάλα, πελώρια, σὰν τὰ πιδ μεγάλα κρομύδια· ἄλλα μέτρια, ἄλλα μικρά, κι' ἄλλα μικροῦ- ταικα, τόσα δά, σὰ λουλουδάκια τοῦ ἀγροῦ! Κι' ἀλλοιῶτα μύριζε τὸ ἀ- περιλάττωστο τριαντάφυλλο, τὸ χλωμο- κόκκινο, ἀλλοιῶτα τὸ μεγάλο βυσ- σινί, ἀλλοιῶτα τὸ ἄσπρο, κι' ἡ πε-λώρια βεγγάλα δὲ μύριζε σχεδὸν καθόλου. Οἱ περισσότερες τριανταφυλ- λίες ἦταν γεμάτες ἀγκάθια—κι' ἡ Νίτσα χαίροταν πού δὲν μποροῦσε κανένας εὐκολὰ νὰ τοὺς πάρῃ τὰ παιδιὰ τους—μερικὲς ὅμως δὲν εἶχαν σχεδὸν καθόλου.

Νά, καὶ τὰ γαρύφαλα. Κάθε λο- γγὴ χρῶμα κι' αὐτά, ἀπ' τὰ σκοῦρα βυσσινιά, ὡς τὰ κάτασπρα κι' ὡς τὰ καναβοῦράτα, τὰ παρδαλά. Κι' ἄλ- λα λιγόφυλλα, ἄλλα πολύφυλλα, ἄλ- λα σγουρά, ἄλλα ἴσια, κανονικά, σὰν καμωμένα μὲ τὸ διαδήτη, κι' ἄλλα ἄταχτα κάπως κι' ἀκανόνιστα. Οἱ μυρωδιές τους ὅμως δὲν ἦταν τό- σο διαφορετικὲς σὰν τοῦ τριαντάφυλ- λου. Ὅλα τὰ γαρύφαλα μύριζαν ἀ- πάνω-κάτω τὸ ἴδιο.

Ἔτσι καὶ τὸ χρυσάνθεμα ἦταν κά- θε λογῆς κι' οἱ βιολέττες, κι' οἱ με- νεξέδες, καὶ ὅλα.

* *

Καμμιά φορὰ, ἡ Νίτσα παραξε- νουόταν πού κάτι πολὺ ὠραία λου- λούδια δὲν εἶχαν καθόλου μυρωδιά ἢ καὶ μύριζαν ἄσχημα. Τάγαποῦσε ὅμως κι' αὐτὰ γιὰ τὴν ὁμορφίαν τους τὸ χαριτωμένο τους σχῆμα καὶ τὸ λαμπρὸ τους χρῶμα. Μυρίζουν εὐ- χάριστα οἱ μαργαρίτες; Καθόλου! Κι' ὅμως εἶναι μιά χαρὰ νὰ τὲς βλέ-

πῃς, καθὼς εἶναι ἄσπρες καὶ κίτρι- νες, κανονικὲς, πυκνὲς, νὰ σκεπᾶ- ζουν τὸ θάμνο τους καὶ νὰ λάμπουν στὸν ἥλιο.

Ἡ μυρωδιά τῶν χρυσάνθεμων εἶ- ναι ἀρκετὰ δυσάρεστη. Κι' ὅμως αὐ- τὰ τὰ λουλούδια, μὲ τὲς τόσες ποι- κιλίες, εἶναι ἀπὸ τὰ λαμπρότερα στολίδια τοῦ περβολιοῦ. Οἱ ἀνεμώνες οἱ κυκλαμίες καὶ πολλὰ ἄλλα ἀγριο- λούλουδα δὲν μυρίζουν καθόλου. Κι' ὅμως χαίρεσαι νὰ τὰ βλέπῃς.

Ἀπὸ τὰ λουλούδια πού εἶχε ἡ Νίτσα, δυὸ θαύμαζε περισσότερο. Ἀμύριστα καὶ τὰ δυὸ. Τὸ ἓνα μάλι- στα δὲν ἦταν οὔτε κἄν «λουλούδι». Ἦταν ἓνα φυτὸ πού δὲν ἀνθίξε πο- τέ. Ἀλλὰ τί ὁμορφὸ! «Χιόνι» τὸ ἔ- λεγαν, τὰ χοντρά του φύλλα καὶ τὰ χοντρά τους κοτσάνια. βαθυπράσινα, ἦταν γεμάτα ἀπὸ κάτι χαντρίτσες σὰν χρυσάλλινες. Ἐνὸμιζες πὼς ἦ- ταν σταλμένες ἀπὸ νερό, ἀπὸ δρο- σιά, πού ἔπεσαν πάνω στὰ φύλλα καὶ σὰ κοτσάνια καὶ χρυστάλλωθη- καν. Κι' ἀλήθεια, ὅταν ἐπίμενες καὶ ζουλοῦσες καμμιά ἀπ' αὐτὲς τὲς χαν- τρίτσες, ἔβγαине καὶ σοὺ ἔβρεχε τὰ δάχτυλά ἔν' ἄχρωμο νερό.

Ὁ «ἀσκληπιός» ὅμως—τάλλο θαυ- μαστὸ φυτὸ τῆς Νίτσας—ἔκανε τὰ ὠραιότερα λουλούδια τοῦ κόσμου! Μικροῦταικα λουλουδάκια, μ' ἓνα μακρὸ, ἴσιο κοτσάνι τὸ καθένα, σὰν καρφίτσα, πού ἐνώνονταν πολλὰ πολλὰ μαζί καὶ σχημάτιζαν ἓνα τοαμ- πῖ, γυρμένο πρὸς τὰ κάτω. Ἐπρεπε νὰ τὸ σηκώσῃς γιὰ νὰ ἰδῇς τὰ λου- λουδάκια του καὶ . . νὰ μείνῃς ἐκ- στατικός. Λές κι' ἦταν καμωμένα ἀπὸ ἄσπρο μεταξωτὸ βελούδο καὶ φοδραρισμένα ἀπὸ κάτω μὲ μαβὶ ἄ- τσάλι—πού ἦταν καὶ τὸ χρῶμα τοῦ κοτσάνιοῦ. Στὴ μέση εἶχαν ἀπὸ ἓνα ἀστρουλάκι, καμωμένο θάλαγες ἀπὸ κόκκαλο ἄσπρο καὶ στυλινό. Καὶ στὴ μέση πάλι τοῦ μικροῦ ἀστρου, ἓνα κοσμηματάκι ἀπὸ γραμμούλες κο- κινωπὲς λεπτές, σὰ νᾶταν καμωμένες μὲ τὴν πέννα!

Κάθε χρόνο, ἡ Νίτσα δὲν ἔδλεπε τὴν ὥρα πότε ν' ἀνθίσῃ ὁ «ἀσκλη- πιδ τῆς» γιὰ νὰ θαυμάσῃ τὰ τοαμ- πῖα του μὲ τὰ τρισχαριτωμένα αὐτὰ λουλουδάκια. Τὰδεῖχνε μὲ καμάρι κι' ἔλεγε:

— Ἰδέστε τα! Καλέ, δὲν εἶναι σὰν ψεύτικα;

Πάλι ὅμως, πού ἔδλεπε κανένα πετυχημένο ψεύτικο λουλούδι—χάρ- τινο, πᾶνινο, κερένιο—ἔλεγε:

— Εἶναι σὰν ἀληθινό!

Κι' ὕστερα συλλογιόταν μονάχη τῆς:

— «Περίεργο αὐτὸ! Ὅταν μὰς

ἀρέσει κανένα ψεύτικο, λέμε πὼς εἶ- ναι σὰν ἀληθινό, τὸ φυσικὸ λέμε πὼς εἶναι σὰν ψεύτικο. Ποιά λοιπὸν εἶναι τὰ ὠραιότερα; τὰ ψεύτικα ἢ τὰ φυσικά;

Ἡ μητέρα τῆς πού τῆς εἶπε μιά μέρα τὴν ἀπορία τῆς, τῆς ἐξήγησε:

— Ὅλα εἶναι ὠραία. Καὶ τὸ ψεύ- τικο πού μοιάζει μὲ τὸ φυσικὸ, καὶ τὸ φυσικὸ πού μοιάζει μὲ τὸ ψεύτι- κο. Πάντα ὅμως τὸ φυσικὸ εἶναι τὸ ὠραιότερο. (*)

Αὐτὸ ἡ Νίτσα, γιὰ τὰ λουλούδια τοῦλάχιστο τὸ παραδέχτηκε. Δὲ θά- δινε ἓνα τριαντάφυλλο ἀπὸ τὴν τρι- ανταφυλλιά τῆς, γιὰ νὰ πάρῃ ὅλα τὰ ψεύτικα τριαντάφυλλα πού κατα- σκευάζουν στὰ ἐργοστάσια! Μὰ καὶ ποιά τεχνητὴ μυρωδιά, σὲ μπουκα- λάκι, μποροῦσε νὰ συγκριθῇ μὲ τὴν ἀνθισμένη τῆς γιασεμιά στὸ καλο- καιριάτικο δειλινό;

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Ἡ Διάπλασι τελευταῖα, σὲ μιά φι- λη τῆς πού εἶχε τὴν ἴδια ἀπορία, ἀπάν- τησε πὼς ὅταν λέμε γιὰ τὸ ψεύτικο πὼς μοιάζει μὲ τὸ ἀληθινό, ἐννοοῦμε τὴν ψυ- σικότητα, κι' ὅταν λέμε γιὰ τὸ ἀληθινὸ πὼς μοιάζει μὲ τὸ ψεύτικο, ἐννοοῦμε τὴν ὠραιότητα. Γρ. Ξ.

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

Ο ΤΙ ΕΙΧΕ ΚΑΝΕΙ ΚΙ'Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ

Μιά φορὰ ἐνὸς τοῦ ἔκλεψαν τὸ ἄ- λογό του. Ἐψῆξε νὰ βρῇ τὸν κλέ- φτη, μὰ δὲν τὸ κατέρωθε. Στὸ τέ- λος ἀπελπίστηκε καὶ τοιχοκόλλησε στὴν ἐκκλησία ἀπ' ἔξω μιά εἰδο- ποίησι πού ἔγραφε:

«Παρακαλῶ ἐκείνον πού πήρε τὸ ἄλογό μου νὰ μοῦ τὸ φέρῃ πίσω ὅ- σο τὸ δυνατόν πιδ γρήγορα, γιατί' ἀλλοιῶς θ' ἀναγκασθῶ νὰ κάνω ὅ,τι ἔκανε κι' ὁ πατέρας μου σὲ παρο- μοία περίπτωση».

Ὁ κλέφτης διάβασε τὴν εἰδοποι- ῆσι καὶ ἡ τελευταία φράσι τὸν τρο- μοκράτησε. Τὴν ἄλλη μέρα πρῶτ' πρῶτ' πήγε τὸ κλεμμένο ἄλογό στο νοικοκύρη του.

Ἀφοῦ τοῦ τῶδωσε τὸν ρῶτησε μὲ περίεργα:

— Καὶ δὲ μοῦ λές, τί ἦταν ἐκεῖ- νο πού ἔκανε ὁ πατέρας σου ὅταν τοῦ ἔκλεψαν τὸ ἄλογό του;

— Τί ἔκανε; ἀπάντησε ἀφελέ- στατα ἐκεῖνος. Μὰ τί μποροῦσε νὰ κάνῃ; Ἀγόρασε καινούργιο!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ EUDOXIE DUPUIS

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

«Όσο δὲν εἶπε τίποτα. Τὰ μα-
τια της ὅμως ἔλαμπαν μὲ ἀσυνείθι-
στη λάμψη ὅσο τὰ εἶχε καρφω-
μένα πάνω στὴν ὠραία καλλιτέχνιδα.

Τὸ ὄνομα τῆς Λάρκ, τοῦ κορυθαλ-
λοῦ, τῆς ταίριαζε στ' ἀλήθεια. Οἱ
κρυστάλλινοι φθόγγοι τῆς γλυκειᾶς
καὶ συμπαθητικῆς φωνῆς της ἔβγαί-
ναν ἀπὸ τὸ στόμα της σὰν τρίλιες
πουλιοῦ. Τὸ ἀκροατήριό της ἦταν γοη-
τευμένο καὶ κρεμόταν ἀπὸ τὰ χεί-
λη της.

Ὁ κ. Βὰν Κούρτ ἦταν σχεδὸν
τόσο ταραγμένος ὅσο καὶ ἡ Μπέττυ,
γιατὶ αὐτὸς ἔβλεπε καὶ πού τὸ παι-
δί δὲν μποροῦσε νὰ ἰσῇ. Κι' αὐτὸ ἦ-
ταν ἡ καταπληκτικὴ ὁμοιότης τῆς
τραγουδίστριας μὲ τὸ κοριτσάκι. Ἡ
ὁμοιότης αὐτὴ ὑπῆρχε πραγματικά,
παρ' ὅλο πὺ τὰ μαλλιά καὶ τὰ μά-
τια τῆς κυρίας, ὅπως εἶχε πεῖ καὶ ἡ
κυρία Ρός, εἶχαν ἐντελῶς διαφορετι-
κὸ χρῶμα. Βρισκόταν μᾶλλον στὴν
ἐκφραση τοῦ προσώπου παρὰ στὰ
χαρακτηριστικά, κι' ὁ Ριχάρδος ἀπὸ
τὴ στιγμή ἐκείνη σχημάτισε τὴν πε-
ποίθησιν, ὅτι δίχως ἄλλο, κάποια πο-
λὺ στενὴ συγγένεια θὰ ἔβγαζε τὴν
κηδεμονευομένην του μὲ τὴν συμπα-
θητικὴ κυρία πού ἔβλεπε πάνω στὴ
σκηνὴ.

Ἀμὰ ἡ «Λάρκ» τραγούδησε ἕνα
κομμάτι κι' ὕστερα ἄλλο ἕνα ἢ
Μπέττυ εἶπε στὸν Ριχάρδο δειλὰ καὶ
παρακλητικὰ:

— Αὐτὴ ἡ συναυλία εἶναι πολὺ

ὠραία, ἀλλὰ δὲν μοῦ κάνει ὄρεξη νὰ
τὴν ἀκούσω ὁλόκληρη. Μοῦ φαίνε-
ται πὺς εἶμαι λίγο κουρασμένη. Ἄν
μοῦ τὸ ἐπιτρέπατε, θὰ ἤθελα ν' ἀνε-
βῶ στὴν κάμαρά μου.

Ὁ κύριος Βὰν Κούρτ ἔαφνιάστη-
κε κάπως ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀσυνείθισ-
την ἡρεμὴ τῆς Μπέττυ, ἀλλὰ δὲν
ἔφερε καμμιά ἀντίρρηση.

— Πολὺ καλὰ, παιδί μου, εἶπε.
Θὰ μπορέσης νὰ βρῇς μόνη σου τὴν
κάμαρά σου;

— Ὡ βέβαια, βέβαια. Ἔχω τὸ
κλειδί μαζί μου. Τὸ πήρα γιὰ νὰ
μὴν ἀνησυχῇς τὴν κυρία Βὰν
Κούρτ καὶ τὴ μὲ Μάργκκαρετ σὰν
ἀνεβῶ.

Ὁ Ριχάρδος πῆγε τὴ Μπέττυ ὡς
τὴ σκάλα καὶ τὴν παράδωσε στὰ
χέρια ἐνὸς ὑπηρέτη τοῦ ξενοδοχείου.

Μὰ ἡ Μπέττυ εἶχε τὸ σχέδιό της.
Τὴ στιγμή πού ἡ «Λάρκ» πρου-
σιάζτηκε πάνω στὴ σκηνή, τὸ κο-
ριτσάκι τὴν ἀναγνώρισε ἀμέσως. Ἡ

ἦταν ἡ ἴδια ἡ κυρία πού εἶχε ἰδεῖ,
μὲ ἡ δὴ ὥρες πρὶν, νὰ βγαίνει ἀπὸ
ἕνα δωμάτιο πού ἡ πόρτα του βρι-
σκόταν ἀκριβῶς ἀπέναντι στὴ δική
της. Εἶχε λοιπὸν αποφασίσει νὰ πάη
ἡ ἴδια στὸ δωμάτιο τῆς κυρίας Λάρκ
καὶ νὰ τὴν περιμένῃ νὰ γυρίσῃ.

Μπήκε πρῶτα στὴ δική της κά-
μαρα κι' ἀφοῦ εὐχαρίστησε τὸν ὑ-
πηρέτη, στάθηκε πρῶτα περιμένον-
τάς τὸν νὰ κατεβῇ. Ὑστερα, ἀφοῦ
πρῶτα βεβαιώθηκε ὅτι δὲν ἦταν
στὸ διάδρομο ψυχὴ, τὸν διέσχισε ἀ-

ποφαστικά καὶ χτύπησε τὴν πόρτα
ἀπ' ὅπου εἶχε δεῖ νὰ βγαίνει ἡ κυ-
ρία Λάρκ.

Αὐτὸ πού ἔκανε ἦταν τολμηρὸ πο-
λύ, τὸ ἤξερε, καὶ ἡ καρδιά της κτυ-
ποῦσε τόσο, πὺ τῆς φαίνόταν πὺς
θὰ σπάζῃ. Πὺς θὰ τὴ δεχόταν ἄ-
ραγε; Κι' ἦταν βέβαιη πὺς τὸ δω-
μάτιο αὐτὸ ἦταν ἡ κάμαρα τῆς κυ-
ρίας πὺς ζητοῦσε.

Ὑστερα ἀπὸ λίγα λεπτά μιὰ κα-
μαριέρα, μισοκοιμισμένη, τῆς ἀνοίξε
τὴν πόρτα καὶ τὴν κοίταξε μὲ κά-
ποια ἔκπληξη.

— Ἡ κάμαρα αὐτὴ εἶναι τῆς κυ-
ρίας Λάρκ; ρώτησε ἡ Μπέττυ.

— Μάλιστα, μίς, ἀπάντησε ἡ κα-
μαριέρα. Σὰς ἔστειλε νὰ πάρετε τί-
ποτα;

— Ὁχι, εἶπε ἡ Μπέττυ, προσπα-
θώντας νὰ πάρῃ ὕψος ἀξιοπρεπές.
Εἶμαι φίλη της καὶ θὰ ἤθελα νὰ τὴν
περιμένω ἐδῶ.

— Πολὺ εὐχαρίστως, μίς, ἔκανε ἡ
καμαριέρα καὶ μ' εὐγενικὸ τρόπο πρό-
σφερε στὴ Μπέττυ μιὰ πολυθρόνα κι'
ὕστερα τῆς ἔβαλε ἕνα σκαμνάκι κά-
τω ἀπὸ τὰ πόδια της.

Τὸ παιδί ἐγκαταστάθηκε μὲ ὀλη
τοῦ τὴν ἀνεση στὴν πολυθρόνα.

Δὲν τὴν ἐνοιαζε νὰ περιμένῃ. Τῶ-
ρα πιά πλησίαζε στὸ τέμα τοῦ σκο-
ποῦ της. Σὲ λίγη ὥρα ὅλα θὰ ξεκα-
θάριζαν. Κάθισε λοιπὸν καὶ περι-
μενε, καὶ συγχρόνως τὸ μυαλό της
δούλευε.

Ὡ, ὅχι, δὲν εἶχε πεῖ ψέμματα,
λέγοντας πὺς ἦταν φίλη τῆς κυρίας
«Λάρκ» τῆς μίς Λαλουέτ.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΜΟΥΣΤΑΚΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ A. de GERIOLLES

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος —

Οἱ πυροβολητὲς δὲν περίμεναν μιὰ
τέτοια λύση· κάθε φορὰ λοιπὸν πὺς
περνοῦσε ὁ Μουστάκας τὸ ποτάμι,
κρατώντας ἕνα ἀπὸ τοὺς μικροσκο-
πικοὺς ἐχθροὺς στὰ δόντια του, ξε-
ποῦσαν σὲ ὁμηρικὰ γέλια καὶ χει-
ροκροτοῦσαν σὰν τρελλοί. Ὅταν τέ-
λος πέρασε καὶ ὁ τελευταῖος, ὅλος ὁ
τόπος τραντάχτηκε ἀπὸ τὴς ζητω-
κραυγῆς:

— Ζήτω ὁ Μουστάκας!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Οἱ Γάλλοι ἔχοντας ἀρχηγό τους
τὸν στρατάρχη Σοῦλτ
εἶχαν στήσει πολιορκία
γύρω ἀπὸ τὸ Μπανταγιόζ
στὴς 26 Ἰανουαρίου 1811.

Ἀφοῦ ἐτοίμασαν, ὅχι
χωρὶς μεγάλες δυσκολίες
ὅλα τὰ ἐπιθετικὰ ἔργα,
χρειάστηκε πρῶτα νὰ
κτυπήσουν τὰ ἀτακτα στί-
φη πὺς ἦταν σκορπισμέ-
να στὰ περίχωρα καὶ
τοὺς ἐνοχλοῦσαν κάθε λί-
γο. Θὰ ἐπιχειροῦσαν ἐ-
πιτέλους τὴν διάβαση τοῦ
Γκουαντιάνα, τοῦ μεγάλου
ἰσπανικοῦ ποταμοῦ.

Ὁ Μουστάκας γενναῖ-
ος πάντα ἀνήμερος στοὺς
γενναίους ρίχτηκε πρῶ-
τος μέσα στὸ νερό. Στὴν
ἄλλη ὀχθὴ τοῦ ποταμοῦ
βρισκόταν τὸ ἐχθρικό πυ-
ροβολικό. Ὁ Μουστάκας
χύμηξε ἐπάνω στ' ἄλογα
τὰ ἔκανε ν' ἀγριέψουν,
νὰ τρομάζουν, προκάλε-
σε μεγάλη ἀναστάτωση καὶ μὲ τὸν
τρόπο αὐτὸν βοήθησε τοὺς Γάλλους
νὰ πάρουν κάμποσα κανόνια ὡς λά-
φυρα.

Στὴς τρεῖς Μαρτίου ὁ Γαλλικὸς
στρατὸς ἔκανε ἐφοδὸ γενικὴ στὴν
πολιορκημένη πόλη. Ὁ Μουστάκας
μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ καὶ τὴν οὐρὰ
φουντωτὴ πηγαίνοντο, βρισκό-
ταν σ' ὅλα τὰ σημεῖα τῆς μάχης σὰν
νὰ ἦταν αὐτὸς ὁ στρατηγὸς καὶ νὰ
διηθῆνε αὐτὸς τὴν ἐφοδὸ.

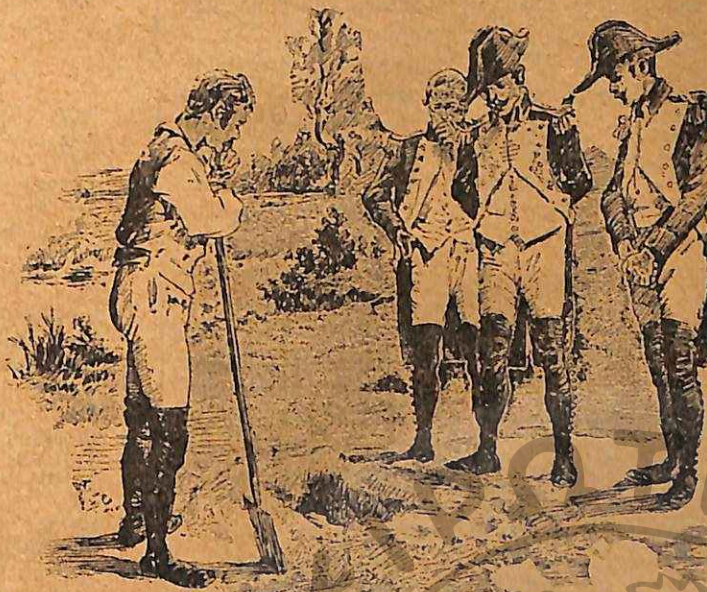
Στὸ τέλος τὸ Μπανταγιόζ παραδό-
θηκε καὶ στὴς 11 Μαρτίου ὁ ἐνδοξος
σκύλος ἔμπαινε μέσα στὴν πόλη
θριαμβευτὴς μαζί μὲ τοὺς πυροβολη-
τὲς του.

Ἐνα χρόνιο ἀργότερα ὁ στρατη-
γὸς Φιλίππον πὺς φρουροῦσε τὴν
πόλη μὲ τρεῖς χιλιάδες ἄνδρες μο-
νάχα, πολιορκήθηκε ἀπὸ τὸν Ἀγγλο

Οὐδέλλινγκτον πὺς εἶχε μαζί του ἕνα
στρατὸ ἀπὸ πενήντα χιλιάδες ἄν-
δρες. Οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ φαίνονται στ'
ἀλήθεια ἀπίστευτοι.

Ὁ Οὐδέλλινγκτον ὥρισε ὅτι ἡ ἐφο-
δὸς θὰ γινόταν στὴς 30 Μαρτίου.

Οἱ Γάλλοι μέσ' στὴν πατριωτικὴ τους
ἐξάρση, παρ' ὅλο πὺς ἔβλεπαν μόνοι
τους ὅτι ἦταν ἀδύνατο νὰ τὰ βγά-
λουν πέρα μὲ εἰσοσπλάσιο ἐχθρικό
στρατὸ, προτίμησαν ὡστόσο νὰ πε-
θάνουν ὅλοι παρὰ νὰ παραδοθῶν.
Στὰ τεῖχη ἔστησαν ὅλα τὰ κανόνια
ὅσα εἶχαν καὶ σώρσαν κοντὰ ὅλα

«Ὅταν τὸ χῶμα ἐσκέπασε τὸν τάφο, οἱ πυροβολητὲς ἔχυσαν
καὶ πάλι καυτὰ δάκρυα». (Σελ. 607, στ. γ')

τους τὰ φυσέκια καὶ τὴς μπόμπες.
Στοὺς στενοὺς δρόμους τῆς πο-
λιτείας ἔβαλαν ὁδοστρώματα. Ὁ ὅ-
ρωσαν ὅσα σπῖτια μποροῦσαν. Ἦταν
ἀποφασισμένοι νὰ ἀμυνθοῦν μέχρι
θανάτου.

Κάτω ἀπὸ τὴν πόρνη λάβα πὺς
ξερνοῦσαν ἀδιάκοπα τ' ἀγγλικά κα-
νόνια οἱ πολιορκημένοι ἀποκροῦν
τὴν ἐφοδὸ τοῦ ἐχθροῦ καὶ μέσα σὲ
λίγη ὥρα βάζουν ἐκτὸς μάχης πάνω
ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες Ἀγγλους.

Τὰ ἀγγλικά στρατεύματα ἦταν ἐ-
τοιμα ν' ἀποτραβηχθοῦν, ὅταν ἀνέλ-
πιστα ἕνα κρίσιμο σημεῖο ἔμεινε ἀ-
νυπεράσπιστο καὶ ἀπὸ κεῖ μπόρεσαν
οἱ Ἀγγλοὶ νὰ μπεῖν μέσα στὴν πό-
λη. Βοήσαν μιὰ χούφτα Γάλλους
στρατιῶτες πὺς εἶχαν ἀπομείνει ζων-
τανοί.

Ὁ Μουστάκας βρισκόταν ἐπάνω,

στοὺς προμαχῶνες, στὰ πόδια τῆς
σημαίας πὺς κυμάτιζε κάτω ἀπ' τὸν
ὀλογάλανο οὐρανό. Εἶχε σηκώσει τὰ
χεῖλη του κι' ἔδειχνε τ' ἀγριὰ του
δόντια. Τὰ μάτια του πεταγμένα ἔ-
ξω κοιτάζαν μὲ θυμὸ ἐκεῖ κάτω...
τοὺς Ἀγγλους, τοὺς ἐχθροὺς.

Ἡ βαρεὶά φωνὴ τῶν κανονιῶν εἶ-
χε σωπάσει. Ὁ Μουστάκας καταλά-
βαινε: γιὰ πρώτη φορὰ ἔβλεπε τὴν
ἡττα.

Ἐξαφνὰ μιὰ ἀστραπὴ... μιὰ ὀ-
βίδα πὺς σφυρίζει καὶ ὁ Μουστάκας
πέφτει κεραυνόπληκτος μπροστὰ στὴ
σημαία, μὲ τὸ σῶμα του κομματια-
σμένο, μὲ τὸ ὠραῖο κεφάλι ἀψυχο-
μὰ ἄθικτο. Ὡς καὶ τὸ ἐχθρικό κανό-
νι ἀκόμη τὸ εἶχε σεβασθεῖ.

Γύρω του οἱ πυροβο-
λητὲς κλαῖνε, κλαῖνε σὰν
μωρὰ παιδιὰ.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὴν
πόλη οἱ νικημένοι πήραν
μαζί τους τὸ σῶμα τοῦ
νεκροῦ τους συντρόφου.

Στὴς ὀχθὲς τοῦ Γκου-
αντιάνα, στὴν ἴδια σχε-
δὸν μεριά ὅπου ἕνα χρό-
νο πρὶν ὁ Μουστάκας εἶ-
χε περάσει πρῶτος τὸ
ποτάμι, ἔσκαψαν τὸν τά-
φο του. Μαλακά, ἀργά,
μὲ ἀπειρὴ προσοχή, τὸ
φτωχὸ ματωμένο κορμά-
κι. Στὸ λαμὸ τοῦ εἶχαν
ἀφήσει τὸ ἀσημένιο του
μετάλλιο μὲ τὴν τρίχω-
μη κορδέλλα.

Καὶ ὅταν τὸ χῶμα, τὸ
ἔξω χῶμα πὺς φαίνότα-
νε καὶ πιδὸ βαρὺ, ἐσκέ-
πασε γιὰ πάντα τὸν Μου-
στάκα,

οἱ πυροβολητὲς, δίχως νὰ κοιτά-
ξουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἔχυσαν καὶ
πάλι καυτὰ δάκρυα.

Λίγες μέρες ἀργότερα κάποιοι ἔ-
φεραν μιὰ πέτρα.

Ἐπάνω ἦταν σκαλισμένες, ἀτε-
χνα μὰ βαθεῖα, οἱ λέξεις:

Ἐνθάδε κεῖται ὁ Μουστάκας
Ἐπεσε στὸ πεδὶον τῆς τιμῆς!

KIMON LAKIAS

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ «ΜΟΥΣΤΑΚΑ»

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. ΔΑΝΑΗ, Κέρκυρα, Α' Βραβεῖον Διαγωνισμοῦ Στίξεως.—2. ΕΛΕΝΗ ΑΝΤ. ΚΑΡΠΑΘΑΚΗ, Νίσυρος. Μάγα Δωδεκάνησος.
Ἰσότιμος Α' Βραβ. Διαγων. Λύσεων.—3. ΗΛΙΑΣ Α. ΚΡΙΣΠΗΣ, Χαλκίς. Βάσιγτων (νῦν Πένου Δάκρυ) Β' Βραβεῖον 31ου Δια-
γωνισμοῦ Ἑσπαθώματος.—4. ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ, Ἀθήναι, Νικητὴς τοῦ Πεντάθλου 1930-31, Α' Βραβ. Διαγωνισμοῦ Στίξεως, Τοπογραφικῶν
Λαθῶν, Ζωγραφικῆς, Κρυπτογραφίας, Ἰσοτιμία Α' Βραβ. Διαγων. Λύσεων καὶ Γ' Βραβεῖον Δημοφιλίσματος Ψευδωνύμων 1926, 1928
καὶ 1930.—5. ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΤΡΑΛΛΑ, Σέρρος, Α' Βραβ. Διαγων. πρὸς σύνθεσιν Πνευμ. Ἀσκήσεων καὶ Καλλιγραφίας.

Άλλη ἀγγελία ! λέει πάλι ξαφνικά ἐ-
κείνος.

— Τί; κάμε γρήγορα, δὲ βασιλῶ. Θὰ
πνιγῶ.

— «Αμοιβὴ ἑκατὸ ταλλήρων σ' ἐκεῖ-
νον πού θά μᾶς φέρῃ, τὸ σῶμα ἐνὸς
πνιγμένου». Πνίξου λοιπὸν γρήγορα,
γιατὶ βιάζομαι νὰ πάω νὰ τὰ εἰσπράξω.

Ματωμένο Δαρνόκλαδο

ΠΑΙΔΙΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Ῥωαῖα, ξανθὰ σγουρόμαλλα παιδάκια
στὴ θάλασσα πού κολυμπᾶτε μὲ χαρὰ
στὴν ἄμμο παίζετε μὲ κουβαδάκια
Κάτ' ἀπ' τὸν ἥλιο πού χρυσίζει τὰ νερά.

Ῥόλο γελάτε, δόλοχαρο ἀγγελουδία,
Καὶ στάζουν τὰ μαλλιάκια σας νερό
Καὶ μοιάζετε σὰν ξωτικά λουλούδια
Ῥόταν σεφεραγνόναστ' ἀπ' ἀφρό.

Ῥό, δόστε καὶ σὲ μέ, ξανθὰ παιδά-
κια,
Ῥαπ' τὴ χαρὰ πού πλημμυρίζει τὴν ψυ-
χή σας
Ῥόταν τὴν ἄμμο σκάβετε μὲ τὰ φτυα-
ράκια
Καὶ κάνετε κι' ἐμὲ παιδί μαζί σας !
Ροδρίγος

ΑΝΕΚΔΟΤΟ

Ῥο Λουδοβίκος ὁ ΧΙ κατέβηκε μιά
μέρα στὰ μαγερεῖα τοῦ παλατιοῦ του
ὅπου εἶδε ἕνα παιδί δεκαπέντε χρονῶν
πὺν τραγουδώντας γύριζε τὴ σούβλα.

Ῥ ἔξυπνη φρυσιογνώμια του ἔκαμε
ἐντύπωση στὸ βασιλιά, καὶ τὸ ρώτησε
ἀπὸ πού ἦταν, πὼς ὀνομαζότανε καὶ
τί κέρδιζε.

Τὸ παιδί, πὺν δὲ γνώριζε τὸ βασι-
λιά, ἀπάντησε χωρὶς δισταγμό :

— Εἶμαι ἀπὸ τὸ Μπερρύ, ὀνομάζο-
μαι Στέφανος, εἶμαι παραμάγαρος καὶ
κερδίζω τόσα ὅσα ὁ βασιλιάς.

— Πόσα κερδίζει ὁ βασιλιάς, ρώτη-
σε ὁ Λουδοβίκος.

— Τὰ ἐξοδά του, κι' ἐγὼ τὰ δικὰ
μου.

Αὐτὴ ἡ ἀπάντηση ἄρесе τόσο στὸ
βασιλιά, ὥστε προβίβασε ἀμέσως τὸ
Στέφανο σὲ θαλαμηπόλο του.

(Ῥπ' τὸ Γαλλικόν)

Πριγκίπισσα τῶν Δολλαρίων

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΠΑΜΙΕΣ

Ῥο Γιάννης κι' ὁ Κώστας, ἀφοῦ πού-
λησαν τὰ λαχανικά τους στὴ χώρα, γυ-
ρίζουν εὐχαριστημένοι στὸ χωριό τους.

— Εἰρεῖς, λέει ὁ Κώστας στὸ σύν-
τροφό του, οἱ μπάμιες μου ἦταν φρέ-
σκιες καὶ πολὺ μικρὲς σήμερ'· σὲ τρεῖς
ὥρες τίς εἶχα πουλήσει ὅλες... Στὰ
ταξίδια πὺν ἔκανα, ἐξακολουθεῖ ὥστε-
ρα ἀπὸ λίγο, εἶδα μπάμιες μεγάλες ἑ-
να μέτρο.

— Τί ἔκανε λέει; Εἶδες μπάμιες με-
γάλες ἕνα μέτρο;

— Γιατὶ δὲν μὲ πιστεύεις; Σοῦ ξα-
ναζίπα φέμματα;

— Ὅχι δὲν...

— Τί ὅχι; δὲν σοῦ εἶπα πὼς τίς εἶ-
δα στὸ χωριό μου ! Τίς εἶδα «στὰ τα-
ξίδια μου», σοῦ τὸ τόνισα.

— Ῥ ! τότε ἀλλάζει, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ
Γιάννης, κι' ἀπὸ μέσα του σκέπτεται.
— Τί μοῦ φέλγει τοῦτος δῶ; Στάσου νὰ

τοῦ δείξω πὼς δὲν τρώγω κουτόχορτο
καὶ πὼς ξέρω πὺν πολλά ἀπὸ δαῦτον»

— Τὸ πιστεύω, τοῦ λέει, γιατί ὅχι;

Ῥ ἄλλωστε κι' ἐγὼ τώρα θυμῆθηκα κατὶ
πὺς μιά φορὰ πὺν πῆγα στὴν Ῥθῆ-
να, εἶδα κάποιον πὺν εἶχε σ' ἕνα κάρο
κατὶ μεγάλα πεπόνια, μὰ τόσο με-
γάλα πὺν δὲ μπορούσες νὰ τ' ἀγκαλιά-
σεις...

— Ῥ ! Κι' εἶμαι σπουδαῖο αὐτό; ἔ-
γω ἔχω δεῖ ἀκόμη πὺν μεγάλα, τὸν κό-
βει ὁ ἔξυπνος Κώστας.

— Μὰ στάσου, πρῶτα ν' ἀκούσης.

Ῥ ὅταν πῆγα κοντὰ του καὶ τὸν ρώτη-
σα πόσο τὰ πουλᾷ...

— Σοῦ ζήτησε ὅλο σου τὸ πορτο-
φόλι :

— Ὅχι μοῦ εἶπε, φίλε μου, πὼς αὐ-
τὰ δὲν ἦταν πεπόνια ἀλλὰ σπόροι ἀπὸ
μάμια ! Φαντάζεσαι τώρα τί μεγα-
λὴ πὺν ἦταν αὐτὴ ἡ μπάμια γιὰ νὰ ἔ-
χῃ τέτοιους σπόρους !

Χρυσάφενια Δύοις

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ῥο μικρὸς Τοτὸς ρωτᾷ :

— Μαμιά, πὺν πάει τὸ σκοτάδι ὅ-
ταν ἀνάβουμε τὸ φῶς;

Σπειραιώτοπουλο

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟ- ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩ- ΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1932

Προκηρύχθηκε κατὰ τὸ σύνθημα σ'
ἐν' ἀπὸ τὰ τελευταῖα φυλλάδια τοῦ
περασμένου χρόνου. Ὑποψήφια ἦταν
τὰ ψυδῶνυμα μόνον πὺν φάνηκαν στίς
Ῥγκρίσεις καὶ τίς Ῥνανεώσεις τοῦ
1932 (δηλαδὴ ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1931
μέχρι 30 Νοεμβρίου 1932). Καὶ σύμ-
φωνα μὲ τοὺς γνωστοὺς ὁρους, καὶ κα-
τὰ τὰ ψηφοδέλτια πὺν ἔλαβα, τάπο-
τελέσματα εἶναι τὰ ἑξῆς :

Α' ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Μεγάλη Ῥ-
δέα*, ἔλαβε ψήφους 490 [40Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Βέδας*,
460 [38Ε]. — *Ξεπεσμένοι Δόρδοι*, 318,
[26Ε]. — *Κόρη τῶν Φαϊάκων*, 283, [28Ε]

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ἑλλάς τοῦ
Μέλλοντος*, 206, [17Ε]. — *Χωρὶς Φτερά*,
182, [15Ε]. — *Ῥνειροπλέχτρα*, 165,
[13Ε]. — *Ῥγγελοῦδι τῶν Ῥνειρών*, 140,
[12Ε]. — *Δάκρυ Ψυχῆς*, 117, [10Ε]. —
Πληγωμένοι Ῥετός, 100, [8Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ : Δικέφαλος Ῥετός, 87,
[7Ε]. Ρασπουτίν, 79, [7Ε]. Ῥετιδεύς,
71 [6Ε]. Θλιμμένη Γοητεία, 63 [5Ε].
Φάουστο, 55, [5Ε]. Θουλλικός Ῥπότης,
47 [4Ε]. Ῥελλάδας Ῥγκαλιά, 41, [4Ε].
Παρηγόριος Ῥγγελος, 37 [3Ε]. Παρι-
ζιάνικο Χαμίνι, 31, [3Ε]. Κρητικὸ Ῥ-
κρογιάλι, 28, [2Ε].

Β' ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΕΩΝ
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ῥπτερος
Νίκη*, [40Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ῥλένη
Καραμάνογλου*, [38Ε]. *Νικήτας Χουν-
τάνης*, [26Ε]. *Κρινόλευκη*, [20Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ῥστροφρυ-
γία*, [17Ε]. Ῥθ. *Μανωλόπουλος*, [15Ε].
Κική Ῥκριτίδου, [13Ε]. *Φιλιάκης*,
[12Ε]. *Γραν. Γεωργιάδης*, [10Ε]. *Κατί-
να Δούνη*, [8Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ : Ῥκτίς Ῥελάδος, [7Ε].
Γαλανομάτα, [7Ε]. Τάκης Τζίκας, [6Ε].
Μυσωστίς, [5Ε]. Μύρον τῆς Ῥνδρου,
[5Ε]. Χρυσὴ Ῥβραμίδου, [4Ε]. Μαρία
Ζαμάνη, [4Ε]. Κώστας Κουνουγδης,
[3Ε]. Κέρκης Καρλόβας, [3Ε]. Τριφα-
σικόν, [2Ε].

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙ- ΣΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣ ΑΝΑΚΗΡΥΞΙΝ ΠΡΩΤΟΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΟΥ ΤΟΥ 1932

Πέρασαν ἐψηφισαν μόνον 25. Καὶ κα-
θὼς θὰ θυμᾶσθε, Πρωτοδιαπласόπου-
λο τοῦ 1931 ἀνακηρύχθηκε ὁ *Νεῖνος Ῥδ-
γερίτης* μὲ 14 ψήφους, καὶ Πρωτοδια-
πласόπουλα ἡ *Κυρά τῆς Θάλασσας* μὲ
18. Οἱ ἐκλογεῖς ἦταν λίγοι, γιὰ πρώτη
ὁμῶς φορὰ τοὺς θεωρεῖσα ἀρκετοὺς ὥστε
νὰ βγοῦν Ῥποτελέσματα, κι' εἶπα μά-
λιστα πὼς καὶ περισσότεροι ἂν ἐψηφι-
ζαν, τάποτελέσματα ἔκτεινα δὲν θάταν
διαφορετικά. Φέτος, δυστυχῶς, δὲν μπο-
ρῶ νὰ πῶ τὸ ἴδιο. Γιατὶ κι' οἱ ἐκλογεῖς
εἶναι ἐλάχιστοι—16 μόνον !—καὶ κανέ-
νας ἀπὸ τοὺς ὑποψηφίους δὲν συγκεν-
τρώνει περισσότερους ἀπὸ 4 ἢ 5 ψή-
φους. Ῥπ' αὐτοὺς τοὺς ὁρους μπορεῖ
ν' ἀνακηρυχθῇ Πρωτοδιαπласόπουλο
καὶ Πρωτοδιαπласοπούλα ; Ῥγὼ νομί-
ζω ὅχι.

Ῥδοῦ τώρα, γιὰ περιέργεια, ἡ δια-
λογὴ τῶν 16 αὐτῶν ψηφῶν. Ῥπὸ τὰ
γόρια, τὸ *Λυσοχάρτο* ἔλαβε 5, ἡ *Περί-
πλοκάς* 4, τὸ *Ὀδῆριο Τόξο* 3, ὁ *Νάρ-
κισσος* 2, καὶ ἀπὸ 1 ὁ *Ταρχάν* καὶ ὁ
Πλανόδιος Τροβαδοῦρος. Ῥπὸ τὰ κο-
ρίτσια, ἡ *Κυρά τῆς Θάλασσας* καὶ ἡ
Νέλλη ἔλαβαν ἀπὸ 4, ἡ *Σαπουνόφου-
σκα* καὶ ἡ *Δικηγορίνα* ἀπὸ 2, καὶ ἀπὸ
1 ἡ *Ῥνειροπλέχτρα*, ἡ *Ῥδὴν Ρόδου*, ἡ
Ῥρχοντοπούλα καὶ ἡ *Παλιὰ Ῥθήνη*.

Συμπεράσμα : Τὸ Δημοψήφισμα αὐτὸ
ἀπέτυχε. Ῥ ὅταν τὸ προκηρύξα, εἶχα
τὴν ἰδέα πὼς θὰ λάβαιναν μέρος χι-
λιάδες Διαπласόπουλα. Ῥτσι μόνον θὰ
εἶχε κάποια ἀξία καὶ κύρος ἡ ἀνακη-
ρυξὴ Πρωτοδιαπласόπουλου καὶ Πρω-
τοδιαπласοπούλας κάθε χρόνο. Ῥλλὰ
νὰ ψηφίζουν 16 καὶ νὰ λέμε πὼς ἀν-
τιπροσώπου, 1600, εἶναι ἀστεῖο !..

Μὰ καὶ τὸ Δημοψήφισμα τῶν Ψευ-
δωνύμων, τὰ τελευταῖα χρόνια, δὲν εἶ-
ναι τόσο ἱκανοποιητικόν. *Φάνεται* πὼς
σ' αὐτὸ λαβαίνουν μέρος περισσότεροι
ἐκλογεῖς, δὲν ψηφίζουν ὁμοῦ παρὰ
μερικοὶ ἐνδιαφερόμενοι γιὰ φίλους
τους, πὺν στέλνουν... ὅσα ψηφοδέλ-
τια βαστᾷ ἡ ψυχὴ τους κι' ἡ τσέπη
τους πρὸς 10 λεπτὰ τὸ ἕνα. Οἱ γνή-
σιοι ἐκλογεῖς ἐκείνοι πὺν ψηφίζουν αὐ-
θόρμητα καὶ κατὰ συνείδηση τὸ ὁ-
ραιότερο ψευδώνυμο τοῦ χρόνου εἶναι
πάλι ἐλάχιστοι.

Γι' αὐτὸ καταργῶ καὶ τὰ *δύο Δημο-
ψηφίσματα*, τὸ ἕνα ἐπειδὴ τὰ τελευ-
ταῖα χρόνια ἐκφυλίσθηκε, καὶ τὸ ἄλλο
ἐπειδὴ ἀπέτυχε ἐξαρκῆς. Πρὸς τὸ πα-
ρόν, δὲν θὰ προκηρυχθῇ νῆα. οὔτε γιὰ
τὰ Ψευδώνυμα, οὔτε γιὰ Πρωτοδια-
πласόπουλο καὶ Πρωτοδιαπласοπούλα
τοῦ 1933. Καὶ θὰ σκεφθῶ πὼς μπο-
ροῦν νὰ διαδιοργανωθοῦν αὐτὰ τὰ Δη-
μοψηφίσματα, ὥστε νὰ δίνουν πὺν ἱκα-
νοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Σ' αὐτὸ βέ-
βαια θὰ μὲ βοηθήσετε καὶ σεῖς...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ῥπὸ 1ης Δεκεμβρίου οἱ ὁροι
ἐγγραφῆς στὴ «Διάπλωση» εἶναι
οἱ ἀκόλουθοι :

Ῥ συνδρομὴ γιὰ τὸ ῬΞΩΤΕ-
ΚΟ μὲν ἡ ἴδια : 100 ὀρ. ἡ ἔ-
τησία, 55 ἡ ἑξάμηνη καὶ 30 ἡ
τρίμηνη.

Ῥ συνδρομὴ γιὰ τὴν ΑἶΓΥ-
ΠΤΟ γίνεται ὁπως πρῶτα : ἔ-
τησία Γρῶσια Δ. 50.

Ῥ συνδρομὴ γιὰ τὴν ΑΜΕ-
ΡΙΚΗ : ἑτησία δολλάρια 3.

Ῥ συνδρομὴ γιὰ ὅλα τὰλλα
μέρη τοῦ ῬΞΩΤΕΡΙΚΟΥ, ἑτη-
σία σελλήνια 10. (ἑξάμηνη καὶ
τρίμηνη ἀναλόγως).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΩΣΗΣ»

Ῥθήνη, 42 ὁδὸς Ῥυριτίδου,
τὴν 15 Νοεμβρίου 1933

Τὸ ἐρχόμενο φυλλάδιο θὰ εἶναι τὸ τε-
λευταῖο αὐτοῦ τοῦ τόμου καὶ θάχῃ κι' ἐ-
ξώφυλλο μὲ πίννακα περιεχομένων. Ῥπὸ
τὸ φυλλάδιο τοῦ μεθεπομένου Σαββάτου,
2 Δεκεμβρίου, θάρχισῃ ὁ τόμος τοῦ 1934
—ἔτος ὅθον—μὲ τὰ νῆα μυθιστορήματα
«Ῥ Ῥσπρος Δύκος» «Ῥ Κληρονό-
μος τοῦ Ροβινσὼν» κτλ.—Εὐχαριστῶ
τοὺς φίλους μου πὺν ἀνάνεωσαν αὐτὴ τὴν
ἐξδομὰ τὴ συνδρομὴ τους, καὶ παρακα-
λῶ ὅλους νὰ τὴν ἀνανεώσουν ὥς τὸ τέλος
αὐτοῦ τοῦ μηνός.

Σήμερ' δημοσιεύω πέντε φωτογραφίες
βραβευμένων. Γιὰ τὸ ἐρχόμενο ἔχω ἄλ-
λες τρεῖς : τοῦ *Μεριστοφελῆ*, τῆς *Πα-
λιάς Ῥθήνης* καὶ τοῦ *Προμάχου τῆς
Ῥλευθερίας*. Ῥχω ἀκόμα τρεῖς—τέσσερις,
καὶ μερικὲς μάλιστα πὺν παλιές, ἀλλὰ
περιμένω νὰ λάβω κι' ἄλλες—γιατὶ εἶναι
διαφορετικῶν μεγεθῶν—γιὰ νὰ μπορέσω νὰ
τίς συνταιριάσω. Ὅσο γιὰ τίς φωτογραφίες
τῆς *Μόννας Βάννας* καὶ τοῦ *Νεῖνου Ῥγε-
ρίτη*, βραβευμένων σὲ Κυριακὲς, θὰ δημο-
σιευθοῦν, κατὰ τὴ συνθήκαι, σ' ἀποτελέ-
σματα τῆς 12ας Κυριακῆς.

Δὲν ἔχω ἀμφιβολία, Ῥθ. Τ., πὼς αὐ-
τὸ ἔγινε ἀθελά σου, ὅτε εἶπες ἀνάγκη,
παλιὰ εἶς, δέκα χρόνων Διαπласοπούλα,
νὰ δικαιολογηθῇς. «Μποῦμπορα» λοιπὸν
σὲ φώναζαν τότε πὺν μὲ πρωτοπῆρες; γι-
ατὶ μικρὴ ἦσουν κοντὴ καὶ χοντρή; Ῥλλὰ
τώρα εἶσαι ψηλὴ (1 μ. 65) κι' ἐνὸς τότε
μόλις μποροῦσες νὰ διαβάζῃς, ἔχεις δύο
χρόνια πὺν τελείωσες τὸ ἀμερικανικὸ πρ-
θυναγωγεῖο. Καὶ νὰ πῶς ἡ μικρὴ μου φί-
λῃ ἔγινε μεγάλη... Ῥπ' αὐτὲς πὺν μὲ
γράφεις, ὅλες ἀγεῖν εἶναι ἀκόμα συνδρο-
μήτριες. Δυστυχῶς, δὲν ἔχω καιρὸ νὰ
ψάξω γιὰ νὰ σοῦ πῶ ἀκριβῶς.

Ναί, *Δοξαζόμενο Τριπολιτοστάκι*, εἶ-
χα ξεχάσει τὸν Διαγωνισμό Τυπογραφικῶν
Λαθῶν, ἐλπίζω ὁμῶς νὰ δημοσιεύσω στὸ
ἐρχόμενο τ' ἀποτελέσματά του. Ῥ, ὁ-
ραῖα θὰ περάσῃς φέτος στὸ σχολεῖο, ἀ-
φοῦ δέκα ἀπὸ τοὺς συμμαθητῆς σου εἶναι
Διαπласόπουλα, καὶ κάνετε παρέα στὰ δια-
λείμματα καὶ λέτε ὅλο γιὰ μὲνα. Τώρα
οἱ δέκα πρέπει νὰ γίνετε εἰκοσι...
Ῥχεῖς δικίο, *Ῥάφνης Στέφανε*, αὐτὰ
τὰ θέατρα εἶναι ἐτρίπες· μπροστὰ στίς
ὥραιες σάλας τῶν Κινηματογράφων Τὸ
Ῥθνικὸ ὁμῶς εἶναι ὥραιότατο—πῆγες πο-

τέ ;—καὶ μιά θεαματικὴ παράσταση ἐκεῖ,
σάν τοῦ «Ῥμπορόου τῆς Βενετίας», τοῦ
«Ῥρχοντοχωριάτη» κλπ. εἶναι ἀνώτερη
ἀπὸ κάθε προβολὴ ταινίας. Σὲ λίγο θὰ
τυπωθῇ παράρτημα τοῦ Ῥθῆρος κι' ἐκεῖ
θὰ ἰδῇς τοὺς τωρινούς ὁρους τῆς Σελίδος
Συνεργασίας.

Ῥλήθεια, *Γράψε*, αὐτὸ εἶναι μεγάλο δυ-
στύχημα : μαθητῆς καὶ μαθήτριες νὰ τρα-
διοῦνται τόσο νωρὶς ἀπὸ λαϊκὰ κατώτερα
περιοδικὰ γιὰ μεγάλους, καὶ νὰ διαβάζουν
πράγματα πὺν ὅχι μόνον δὲν εἶναι γιὰ τὴν
ἡλικία τους, παρὰ καὶ διαφθερίζουν σὲ κά-
θε ἡλικία τὸ γοστό. Τὸ κακὸ εἶναι πὺν
μικρὸ ὅταν ἕνα κορίτσι π. χ. 15 χρονῶν,
διαβάζῃ λογοτεχνικὰ ἀριστουργήματα πὺν
ἐπιπλεῖ νὰ τὰ διαβάζῃ ἀπὸ 20 χρονῶν
κι' ἀπάνω. Ῥλλὰ τὸ κακὸ εἶναι ἀνυπο-
λόγιστο ὅταν τὸ κορίτσι αὐτὸ, ἡ τὸ ἀγό-
ρι, διαβάζῃ σαχλομυθιστορήματα ἀτεχνα,
χωρὶς ἀξία, χωρὶς ἰδέα, ἡ γελοῖα ποιή-
ματα κι' ἀνόητα ἄρθρα, σάν αὐτὰ πὺν
δημοσιεύουν τὰ λαϊκὰ περιοδικὰ. Εἶναι
γι' ἀνθρώπους διανοητικῶς κι' αἰσθητικῶς
κατώτερους, ἀμάθεις, ἀμόρφωτους, καὶ
μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ πόσο βλά-
πτουν νεαροὺς ἀνθρώπους, πὺν μόνον ὁ-
ραῖα πράγματα—ἔτσι καὶ γιὰ μεγάλους !
—πρέπει νὰ διαβάζουν.

Μιά πολὺ μεγάλη χαρὰ αἰσθάνθηκε ἡ
Φλόγα ὅταν εἶδε δημοσιευμένο στὴ Σελί-
δα τὸ πρῶτο τῆς κομμάτι. Τῆς ἦρθε, μοῦ
γράφει, νὰ πάρῃ τὸ φυλλάδιο καὶ νὰ πᾶ
νὰ τὸ δειξῇ σ' ὅλες τῆς τίς φιληνάδες :
«νὰ, αὐτὸ εἶναι δικό μου !». Ῥλλὰ τί τὴν
κράτησε, νομίζετε ; ἡ σκέψις ὅτι ἔτσι θὰ
μᾶλιναν ὅλες τὸ ψευδώνυμο τῆς. Καὶ
παρὰ νὰ πᾶθῃ αὐτὸ τὸ κακὸ, προτίμησε
«νὰ φυλάξῃ τὸ θρίαμβό τῆς». Θὰ πῆτε :
Καὶ δὲν ἀλλάξε ὕστερ' αὐτὸν ψευδώνυμό ; Ναί,
μὰ ὅταν ἕνα Διαπласόπουλο ἀγαπᾷ τὸ
ψευδώνυμό του, δὲν ἀπορρίπτει νὰ τὸ ἀ-
φήσῃ, νὰ τὸ ἀλλάξῃ, οὔτε γιὰ νὰ χαρῇ ἑ-
να θρίαμβο. Αὐτὸ εἶναι !

Ῥ Ῥκιδόρις ἔχει τὴν μεγάλη εὐχα-
ρίστησιν νὰ λαβαῖν Μικρὰ Μυστικὰ ἀπὸ
πολλὰ Διαπласόπουλα καὶ Διαπласοπού-
λες. Ῥλλὰ μοῦ κάνει κι' ἕνα παράπονο :
τῆς τὰ στέλνουν ἀνοχτῆ, ὅς ἐντύπια, κι'
ἀναγκάζεται, γιὰ νὰ τὰ πάρῃ, νὰ πληρώ-
νῃ πρῶτιστο. Γιατὶ τῆς λένε στὸ Ταχυδρό-
μιο, ὅτι τὸ τετράδιο, ὅταν ἔχῃ χειρό-
γραφες ἀπαντήσεις, θεωρεῖται ὡς γράμμα
καὶ πρέπει νὰχῇ τὸ γραμματόσημο τοῦ
γράμματος. Λοιπὸν τὸ δὲν ἔστειλε.

Ῥοιρῖσες, δὲν μπορεῖς ἀκόμα νὰπαν-
τήσῃ στὰ τελευταῖα γράμματα σου, γιατί
εἶναι πολὺ ἐκτενὴ καὶ—μ' αὐτὴ τὴ γραμ-
ματοπλημύρα, ἀνυστῇ—δὲν βρῆκα καιρὸ
νὰ τὰ διαβάσω μὲ τὴν ἡσυχία μου. Ῥ-
δῶ θὰ σοῦ πῶ μόνον γιὰ τὴν φωτογραφία σου.
Μὴν παραξενεύῃς πὺν δημοσιεύεται σή-
μερ' μαζί μὲ ἄλλες. Θὰ δημοσιευθῇ
καὶ χωριστὰ, ἀφοῦ εἶσαι καὶ Νικήτης τοῦ
Πεντάθλου, στὸ φυλλάδιο πὺν θὰ δημο-
σιευθοῦν τ' ἀποτελέσματα τοῦ περσινοῦ.
Ῥσο γιὰ τὸν κατάλογο τῶν βραβείων σου,
εἶναι τόσο μεγάλος, πὺν δὲν μπορῶς νὰ
δημοσιεύῃ ὅλους. Περιωρίσθηκα στὰ κο-
ριώτερα.

Πολὺ ὥραια ἡ ἐξήγησις τῶν «Βαρδάρων»,
Μύρον τῆς Ῥνδρου, καὶ θαυμάσια ἡ πα-
ρομοίωσις πὺν κάνεις μὲ τὸν δυστυχισμένο
ἄνθρωπο πὺν πίνει γιὰ νὰ ἔσυχῃ, καὶ πὺν
βέβαια θὰ λυπόταν ἂν ἔχανε τὴν ταξέρνα,
ὁπως λυπήθηκαν κι' οἱ δυστυχισμένοι ἐ-
κεῖνοι πὺν περῆσαν τοὺς Βαρδάρους σάν
«μὴ κάποια λύση» κι' οἱ βάρβαροι δὲν
πῆγαν... Κι' ἀληθινὰ εἶναι μὴ ἀπὸ τίς με-
γαλύτερες δυστυχίας αὐτὴ πὺν παρούσα-
ζει ὁ ποιητής, νὰ φθάνῃ δηλαδὴ στὸ ση-

μεῖο μὴ πόλῃ ἡ ἑνας ἄνθρωπος, νὰ ἐπι-<

μπή στο νόημα. Μήπως είναι μεταφρασμένο; — «Στο δρόμο» του Χάνς. Συγκινητικό, ἀλλ' ἀτεχνα καμωμένο. Μπορεί ποτέ ένας διαβάτης νὰ σταθῇ ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ νὰ παρακολουθήσῃ μιὰ δολοκλήρη σκηνὴ πὺρ διαδραματίζεται σ' ἕνα σπίτι; θὰ φανῇ—καὶ θὰ εἶναι—ἀδιάκριτος. — «Ἀνέκδοτα» τῆς *Λευκῆς Θεᾶς*. Πολὺ γνωστὰ ὅλα, εἶναι κιόλα γραμμένα σὲ ἀκκτάλληλη γλώσσα. —Θὰ ἐξακολουθήσω.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: *Ἄλκην Οὐραν* (θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου· χαίρω πάρα πολὺ ἔμεινε ὑπόλοιπο στὴ διάθεσή σου δρ. 12.80·) *Βέδαν* (τὰ ἔλαβα ὅλα, βραβεῖον ἔστειλα·) *Μπουλογιότση* τῆς *Ἐρεσοῦ* (σύντομο τὸ γραμματάκι σου, μὰ τόσο καλογραμμένο! ἔχει πολλὴ πρωτοτυπία ἡ ἔκφρασί σου· σοὺ ἔστειλα τὸ 33ο φυλλάδιο·) *Διλιάναν* (τὸ ἔλαβα ὅταν εἶχε τυπωθεῖ πιά τὸ 49ο·) *Ἑλληνοπούλαν* (γιὰ τὸν καιρὸ πὺρ ἔχουμε τώρα ἐδῶ, σὲ πληροφοροῦν ἡ σημερινὴ Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολὴ· ποίημα καὶ Λευκαὶ λέξεις δὲν ὑπῆρχαν στὸ γράμμα· μόνο τὸ σκίτσο·) *Χαρὰν τοῦ Σπιτιοῦ* (χαρτί λύσεων ἔστειλα·) *Ξονθὴν Ἑλληνοπούλαν* (δὲν πειράζει, πρῶτα τὰ μαθήματα· ἂν οἱ ἀνπαντήσεις σου εἶναι ἑτοιμες, στείλε τις· ὑπάρχει ἀκόμα καιρὸς·) *Μπετόβεν* (τοῦ τὸ ἔστειλα·) *Ἐβερσετ* (μετὰ χαρᾶς! γιὰ τοὺς Διαγωνισμοὺς κλπ. νὰ διαβάσῃς τὸν Ὁδηγὸ· περιμένω καὶ τὴν ἀδελφὴ σου·) *Ἰωάννην Δρόσον* (διάβασε τὸν Ὁδηγὸ καὶ τὴν προκήρυξη τοῦ Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων στὸ πρῶτο φυλλάδιο τοῦ Σεπτεμβρίου· ἐκεῖ θὰ ἴδῃς τοὺς δροῦς·) *Ἐνδοξος Ἑλλάδα* (ὡς ἰσότητος Β' Βραβεῖον ἔχεις δικαίωμα νὰ γράφῃς μ' ἔκπτωση 10 δραχμῶν ἕναν τόμο· δὲν ὅμως νὰ πάρῃς ἄλλο πρᾶγμα ἀξίας 10 δραχμῶν·) *Γαργαντοῦαν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ναι, τὸ «Σταμνὶ τῆς Ζωῆς» πὺρ ὑπάρχει στὰ Νεοελληνικά σου, εἶναι μιὰ πικρὰ Ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαίδωνος ἀπὸ τις ὁραιότερες·) *Μαρίαν Κεφαλινοῦ* (χαρτί λύσεων ἔστειλα·) *Κόρην νῶν Φαϊάκων* (δεκτὸ, μὴν ἀνησυχῇς·) *Ἀγοράμπελην* (ἔχει καλῶς·) *Υπερασπιστὴν τῆς Πατρίδος*, *Ἀῦραν τοῦ Ζεφύρου* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Νοεμβρίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 266ου Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεῖται μέχρι τῆς 18 Ἰανουαρίου.

590. Λεξιγραφος

Ἕνα κοινὸ ἀγοισιολογικὸν
Μ' ἀντωνυμία βάσεις
Καὶ τοῦ Αἰγαίου ἀπρόοπτα
Μικρὸ νισὶ διαβάσεις.
Ὁνειρεμένη Πατρίδα

591. Συλλαβογραφος

Γράμμα καὶ κάποιον πρόθεσι
Ἄν τεχνικὰ κολλήσῃς,
Ἀγοῖμι στ' ἄγρια βουνὰ
Θὰ βρῇς νὰ κυνηγήσῃς.
Ἀχάρα τῆς Λευτεριάς

592. Τονόγραφος

Διάφανο, πολὺ χρήσιμο ὄργανον
Τὸν τόνο κατεβάζει κ' ἀπ' αὐτὸ
Ἀκοῦς τώρα τοῦ χότζα τὴ φωνή
(στὴ γλώσσα καὶ τὰ δύο τὴν κοινή).
Γεώργιος Χ. Χακαλάμπους

593. Αἶνιγμα

Τρῶς καθέμερα
Τὸ ἀρσενικὸ μου.
Πόλη ἐκεῖ-πέρα
Τὸ θηλυκὸ μου.

Ὁθέλλος

594. Δικτυωτὸν

* * * * * = Ἐμπρακτος ἀπόδειξις
* * * * * = Ποταμὸς τ. Ἀττικῆς
* * * * * = Μεγάλῃ ἐντροπῇ
* * * * * = Εὐάρεστον ἢ δυσάρεστον
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια. [στον Ἀργάμπελη]

595. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 = Ἀρχ. περιήγησις πόλεως
2 6 7 5 6 = Θορίσιν
3 2 1 6 = Τῆς θαλάσσης
4 1 6 7 = Ἀρχαῖον ὄχημα
5 7 3 6 7 6 = Πόλις εὐρωπαϊκὴ
6 7 1 6 = Ὑγρὸν τοῦ σώματος
7 6 1 6 = Θεραπευεῖ

Θέλμα

596 600 Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἄλρος, ἄλλος, Πύρρος, νόθος, ἄρτος
Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας

601. Διπλὴ ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ἐξωτικὸν διακοσμητικὸν φυτὸν, τὰ δὲ τέταρτα γράμματα διάσημον γυναῖκα τῆς ἀρχαιότητος.

1. Ἀνεστήθη ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ· 2. Εἰς τῶν τριάκοντα τυράννων· 3. Ἐμβλημα νίκης· 4. Στενὸς δύσβατος δρόμος· 5. Ὁμηρικὴ βασιλοποιεῖς· 6. Τύραννος· 7. Ἐπίθετον τοῦ Θεοῦ.

Νυφούλα τ' εὐρανοῦ

602-605. Ὁμοιόμορφα Ἑλλητισμόφωνα

1. ΕΕΙΑ = Πόλις τῆς Ἰταλίας
2. ΕΕΙΑ = Κράτος τῆς Εὐρώπης
3. ΕΕΙΑ = Ἡ δυτικὴ Εὐρώπη.
4. ΕΕΙΑ = Ἀρχ. πόλις τῆς Εὐβοίας
Μπέλλα

606. Γρίφος

πὸς	τιν	οὐ	οὐ
πὸς	τιν	οὐ	οὐ
λι	ῆ	ψ	ου
πὸς	τιν	τιν	οὐ
πὸς	τιν	οὐ	οὐ
		Μαγνήτης	

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 36

409. Ἐφημερίς (ἔφη, μερίς). — 410. Μελάνη (μέ. λα, νή). — 411. Ἀν-Πάν. — 412. Χὴν-μὴν. — 413.

Σ Σ Α 414-418. Διὰ τοῦ Κ:

Ε Ι Ι σάκος, κόρη, κόρος,
Ν Κ Τ ὄρκος, κίων. — 419.

Π Η Ν Ε Ι Ο Σ Τὸ περὶ τὸν εἶναι τὸ
Β Α Κ Γ: Γέλων, Ἀγαμέ-

Λ Ι Α μων, ἄργυρος, Διο-
Ε Α Σ γένης, Βουλγαρία,

Κυναιγεῖρος. — 420. ΘΝΤΝ-ΘΝ-ΠΡΤΝ-ΤΜ = Ἀθάνατον Θεὸν πρῶτον τίμα

(Θεοδόρα, Νύβη, Τίβερις, Νόρκισσος, Θέμις, Νέρων, Πραξιτέλης, Ροδανός, Ταῦρος, Νίνος, Τειρεσίας, Μέτων). —

421. Σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει. — 422. Ἐλυσσά Ἀσκήσιν δυσκολωτάτην

(ἐλ εἰς α, ασκ εἰς ιν, δις zo, λῶτα τήν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΓ'—655]

Παιδιά, ξέρετε ὅτι ὁ Ζὰν καὶ ὁ Ἀνρὺ μὴχαν ἐσωτερικοὶ σ' ἕνα παρθενγωγεῖο τῆς Ἀθήνας; Αἱ! Ζὰν, Ἀνρὺ, πῶς πάει ἡ κλεισοῦρα; *Ἰκάδιρυπς*

[ΑΓ'—656]

Ἀλκη Οὐρση, δὲν σὲ ἐννοῶ. Ποιὰ Λόλα; Ἀωλάθηκες; *Σκνίπα*

[ΑΓ'—657]

Φραίλιχ-Φρίτς = ἔκπτωτοι ἀστέρες τοῦ Κινηματογράφου. *Μιμίκα*

[ΑΓ'—658]

Χωρὶς Φτερά, κάνε ἀρχὴ γιὰ ἀλληλογραφία· εἶμαι πρόθυμος.

[ΑΓ'—659]

Πληγωμένη Καρδούλα, τετραδιάκι ἔλαβα. Ἀνταπέδωσα. *Μελαγχολικὴ, Ἀτθίς*

[ΑΓ'—660]

Χιλία εὐχαριστῶ, ἀγαπημένες φίλες, γιὰ τίς εὐχές σας. *Μίκυ Μάους*

[ΑΓ'—661]

Ἀδελφούλα Ἀγνή, γιὰ τὴν ἐπιτυχία ἅπειρα συγχαρητήρια.

[ΑΓ'—662]

Σπεσιωτόπουλο = Κομνηνοῦ, [Ἑλπίς = Οἰκονομίδου, Πέτροβιτς = Μαζαράκη, Σούζη = Φαράς. Πέτυχια; *Ζιζάνιο*

[ΑΓ'—663]

Βρυκόλακα, Σκελετέ, Σήμερα σὰς γίνεται μεγάλη τιμὴ!!! Γίνομαι σύμμαχος σας! *Καπετὰν Φάντασμα*

[ΑΓ'—664]

Θάλασσα Χόλλυγουντ, ἀποτελεῖται ἀπὸ κοριτσάκια, τὰ ὅποια ἀπὸ οἶκτο δὲν ἀποκαλύπτω. *Καπετὰν Φάντασμα*

[ΑΓ'—665]

Σκνίπα, σὲ βαρεθήκαμε; Ἄν μὰς ξαναενοχλήσῃς, θὰ σὲ λυώσουμε ἀνηλεῶς! *Βρυκόλακας, Σκελετός*

[ΑΓ'—666]

Ἡ Μάγισσα εὐχαριστεῖ τὸ Μῦρο τῆς Ἀνδρόν, μὰ δὲν ἀλλάζει πιά τετράδια, οὔτε καὶ βρίσκει κανένα ἄγραφο στὰ χέρια τῆς.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐκαστὸς τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. 40 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1932), ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 39 τόμους ὑπάρχουν οἱ 38 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντληθῇ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894—1928 τιμῶνται ἑκαστος ἀρ. 80 καὶ ραμμένος δρχ. 85. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931 καὶ 1932 τιμῶνται ἑκαστος ἀρ. 110 καὶ ραμμένος δρχ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου προσθετὰ εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. 5 ὁ ἄρ. 80 καὶ δρχ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. 35 εἴτε ἀρ. 80 εἴτε ραμμένος.